

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Sessió núm. 7 / COSDARC / 12.05.2026

Doc. Q:\D18\R440Transcripcio\COSDARC\07COSDARC\

Fitxer 07COSDARC1

XV legislatura · cinquè període · sèrie C · número ****

Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya

Sessió 7, dimarts 12 de maig de 2026

Presidència de la I. Sra. Lluïsa Llop Fernàndez

Sessió 7 de la COSDARC

La sessió de la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (COSDARC) s'obre a ****. Presideix Lluïsa Llop Fernàndez, acompanyada de la vicepresidenta, Rosa Maria Ibarra Ollé, i de la secretària, Irene Negre i Estorach. Assisteix la Mesa el lletrat Joan Ridao i Martín.

Hi són presents [Manel Ezquerro Tomàs](#), pel G. P. Socialistes i Units per Avançar; [Ignasi Prat i Sarri](#), pel G. P. de Junts; [Montse Bergés i Saura](#), pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; [Jaume Veray Cama](#), pel G. P. del Partit Popular de Catalunya; [Rafael Villafranca Mercé](#), pel G. P. de VOX en Cataluña; [Núria Lozano Montoya](#), pel G. P. Comuns; [Dani Cornellà Detrell](#), pel G. P. de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, i [Sílvia Orriols Serra](#), pel G. Mixt[membres comissió].

[Assisteix] a aquesta sessió [assistents].

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

1. Sessió informativa de la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya amb el conseller d'Empresa i Treball (tram. 355-00154/15).

Sessió informativa.

2. Compareixença d'una representació de Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya davant la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (tram. 357-00964/15).

3. Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors davant la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (tram. 357-00965/15).

4. Compareixença d'una representació de Comissions Obreres davant la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (tram. 357-00966/15).

5. Compareixença d'una representació del Consell General de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya davant la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya (tram. 357-00968/15).

La presidenta

Bona tarda, diputats diputades. Comencem la comissió de seguiment del desplegament de les actuacions de l'agenda rural de Catalunya. Algun grup parlamentari té alguna substitució? Sí. Endavant.

Alberto Villagrasa Gil

Jo mateix, Alberto Villagrasa substitueixo el diputat Jaume Veray.

La presidenta

Gràcies, diputat. Fer constar també que el diputat de la CUP Dani Cornellà ha excusat la seva assistència, perquè li coincidía amb un altre tema. I, per tant, com que no hi ha més substitució, ens aturem mig minut i que entrin els compareixents i així comencem.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

La presidenta

Diputats, diputades.

Sessió informativa de la Comissió de Seguiment del Desplegament de les Actuacions de l'Agenda Rural de Catalunya amb el conseller d'Empresa i Treball

355-00154/15

Reprenem la sessió començant per la primera de les compareixences que tenim avui la primera sessió informativa per part del conseller d'Empresa i Treball, l'honorable senyor Miquel Sàmper, que ve acompanyat del senyor Francisco Ramos, el secretari de Treball, i del senyor Jaume Baró, secretari d'Empresa i Competitivitat. Gràcies a tots tres per acompanyar-nos en aquesta comissió de seguiment de l'agenda rural de Catalunya. I ara tenen temps per uns trenta minuts que poden, evidentment, distribuir com considerin, si li sembla. Endavant, conseller.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Molt bé. Gràcies, presidenta. Membres d'aquesta Mesa, diputades i diputats que ens acompanyeu, moltíssimes gràcies, en primer lloc, per permetre al Departament d'Empresa, de Treball i de Polítiques Digitals de poder també col·laborar en aquesta comissió de seguiment del desplegament de les actuacions de l'agenda rural de Catalunya.

Creiem que és molt important que la visió del Departament d'Empresa i Treball també consti en aquesta visió del desenvolupament de l'àmbit rural de Catalunya. És absolutament per nosaltres central per al futur del país abordar aquest repte, de saber dinamitzar econòmicament i social i la generació d'oportunitats en el món rural.

Som plenament conscients de les dades que reflecteixen un despoblament del món rural. Dos de cada tres municipis del país tenen menys de cent habitants per quilòmetre quadrat. Més de tres-cents municipis amb menys de cinc-cents habitants ocupen més d'un terç del territori i només concentren un u per cent de la població. Aquestes xifres reflecteixen de forma evident amb claredat el gran repte econòmic,

social i territorial que tenim com a país. I és precisament per això que aquest Govern, des del primer moment, ha situat el món rural com una autèntica prioritat. Calen polítiques públiques que reflecteixin les singularitats i les necessitats dels municipis amb menor població de Catalunya.

En aquest context, l'agenda rural de Catalunya és un compromís del territori en si mateix, però també és cert que l'agenda és un conjunt de mesures que cal aterrar i que des d'Empresa i Treball ajudarem a fer-les aterrar en tot allò que ens sigui possible. Algunes d'aquestes mesures que avui ja són una realitat i altres ja estan per executar-se, tot i que òbviament ens queda molt camí per recórrer, són de les que volem parlar.

I és en aquest context de desplegament on pren rellevància el desenvolupament del món econòmic rural. És clau per l'equilibri territorial i per la cohesió social, equilibri territorial i cohesió social. I volem apostar pel desenvolupament empresarial rural, perquè és apostar per un país més equilibrat, més resilient i més just. Però si volem realment retenir aquest talent i atraure'n de nou al món rural, cal garantir condicions perquè les empreses arrelin, sorgeixin, creixin o innovin fora dels grans nuclis urbans.

En aquest sentit, el pla del Govern de la Generalitat i el pla Catalunya Lidera parteixen d'un principi clar: créixer per liderar, però no a qualsevol preu. Créixer buscant la prosperitat que arribi a tot arreu, que sigui compartida i aquesta prosperitat compartida té una dimensió molt important a nivell territorial. Això passa per reforçar una competitivitat del teixit empresarial d'aquests territoris. Vol dir diversificar l'activitat econòmica impulsant la innovació i acompanyant les empreses rurals en els seus reptes de creixement, transformació i internacionalització. I també vol dir generar ocupació de qualitat, adaptar les polítiques de treball a la realitat del territori i crear les condicions perquè el talent es pugui quedar o tornar, si és que havia marxat, i desenvolupar el seu projecte de vida en el món rural.

Des del Departament d'Empresa i de Treball estem treballant de manera coordinada per donar resposta a aquests reptes. Ho fem en col·laboració amb el món local i avancem

Fitxer 07COSDARC2

en diferents línies d'actuació. En primer lloc, per exemple, en el marc de l'agenda rural de Catalunya, els vull parlar de la digitalització com a palanca clau per generar oportunitats, reforçar la competitivitat i avançar en cohesió territorial, perquè les polítiques digitals són dins del Departament d'Empresa i Treball i la digitalització en una transformació essencial per a les nostres empreses i per a la nostra societat.

La digitalització de les empreses ofereix grans oportunitats. Al petit productor local que pot vendre a tot el món a través d'Internet, per exemple, la digitalització aplicada a petita escala, al turisme, al comerç. Des de la Secretaria de Polítiques Digitals, treballem amb un objectiu clar: impulsar el sector digital per reforçar el lideratge econòmic del país i alhora garantir una societat digital més inclusiva, sostenible i equitativa.

I ho fem amb una mirada territorial, perquè l'economia digital arribi també al món rural, una acció que es desplega en tres grans àmbits. En primer lloc, les estratègies digitals de país, com per exemple iniciatives com l'estratègia catalana d'intel·ligència artificial 2030 o l'estratègia de l'espai 2030 incorporen des del seu disseny més «iniciari» aquesta visió territorial. Això es tradueix en actuacions concretes adaptades a la vocació econòmica de cada territori, des de la logística i els drons a l'Aran fins a l'agroalimentació a Ponent i a les Terres de l'Ebre, la indústria i la salut a Girona i a la Catalunya Central, el sector vitivinícol a la Penedès o la logística i el turisme al Camp de Tarragona. Ho fem de la mà dels agents locals i de les empreses arrelades al territori, generant activitat i generant ocupació.

En segon lloc, el talent digital. La transformació digital, com els deia abans, només serà efectiva si disposem de les persones preparades per liderar-la. Per això impulsem el pacte nacional per al talent digital amb una clara mirada territorial, treballant amb empreses, centres formatius i agents econòmics d'arreu del país per identificar les necessitats específiques de cada sector, però també de cada territori. A aquesta estratègia hi sumem iniciatives concretes com Incuba Talent Digital a les Terres de l'Ebre o programes de foment de vocacions tecnològiques com l'Edusat Challenge, que pretenen generar noves oportunitats professionals i demostrar que

el futur digital també es construeix des del territori. I acollirem tota iniciativa d'aquest tipus que pugui anar sorgint.

I, finalment, la societat digital, perquè la digitalització només és progrés si ningú queda enrere. Per això, despleguem polítiques de capacitat i reducció de la bretxa digital a través de la xarxa Punt TIC en 334 centres actius arreu del país i programes com Més digitals que ja han arribat a vuitanta municipis rurals. En definitiva, la voluntat d'aquest govern és clara: que la digitalització sigui una eina de progrés compartit i que cap territori de Catalunya quedi al marge d'aquesta transformació, perquè el món rural també pot ser un espai d'innovació. No podem imposar-la als prejudicis i, és més, la realitat els desmunta absolutament tots.

I és aquest el segon àmbit. La tecnologia avui fa possible que des de qualsevol poble o vila catalana es puguin impulsar projectes innovadors amb capacitat de transformació i potencial el d'internacionalització. A Catalunya en tenim diversos exemples d'empreses que estan ubicades al món rural i competeixen de manera global. Casos que han rebut suport directe del Departament d'Empresa i Treball. Ens trobem, per exemple, l'exemple de Resol, una empresa de disseny i fabricació de mobiliari del sector del plàstic amb seu a les Preses, a la Garrotxa, que ha desenvolupat una tecnologia basada en l'ús d'intel·ligència artificial per garantir la qualitat en la fabricació de cadires de plàstic. O, per exemple, també l'empresa Thinex Rotimpres, una empresa d'Aiguaviva, Girona, especialitzada en la impressió d'arts gràfiques i diaris que comença a col·laborar amb la NASA i els seus satèl·lits.

El tercer àmbit que els volia destacar és que a través d'Acció posem els instruments al servei de les empreses de Catalunya per impulsar-ne el seu creixement. Aquest darrer cas que els comentava de l'empresa Thinex Rotimpres el van poder conèixer tres-cents empresaris en la jornada d'Acció On de Barcelona, celebrada el passat 14 d'abril. Són experiències que les portem al territori per presentar els principals ajuts i serveis que oferim des d'Acció per acompanyar les empreses en els seus reptes de creixement, innovació i internacionalització. En aquest sentit, volem apropar tots aquests instruments al territori, per això els estem presentant arreu de Catalunya i amb el pacte nacional de la indústria farem exactament el mateix: l'explicarem personalment sobre tot el nostre territori. Com els dic, aquest

compromís no es queda en un discurs buit. Es concreta en instruments, recursos i acompanyament perquè les empreses, també les del món rural, puguin créixer, innovar i competir en les millors condicions possibles.

Un altre element clau és facilitar l'activitat econòmica al territori. Estem impulsant mesures de simplificació administrativa per reduir barreres de l'activitat econòmica. En aquest sentit, el Govern ha aprovat el pla de reforma de l'Administració i de millora dels serveis públics que incorpora la simplificació administrativa de diversos tràmits que afecten directament el món rural, entre els quals deu tràmits en l'àmbit de l'empresa. L'objectiu és clar: reduir càrregues administratives, agilitzar processos i facilitar que les empreses i professionals puguin desenvolupar la seva activitat amb més facilitat, especialment en entorns rurals.

Un altre àmbit d'actuació que els volia parlar és el Fons de Transició Nuclear, un accelerador per fer créixer i modernitzar el teixit productiu. Perquè, quan parlem de polítiques amb impacte territorial directe, el Fons de Transició Nuclear n'és un exemple especialment rellevant. Aquest fons actua, com els deia, com un accelerador per pal·liar l'impacte del futur possible tancament dels centres nuclears, però també per fer créixer i modernitzar el teixit productiu dels municipis que en són afectats. És una mostra més del compromís del Govern per no deixar cap territori enrere. L'any 2025 es van donar ajuts d'aquest fons de més de 52 milions d'euros a 183 empreses per impulsar el desenvolupament de la zona afectada pel tancament de les centrals d'Ascó i de Vandellòs. Gràcies als ajuts, de manera agregada, les empreses beneficiàries invertiran més de 143 milions d'euros en projectes industrials d'alt impacte, d'innovació tecnològica o de creixement empresarial.

També s'han subvencionat projectes cooperatius d'emprenedoria d'alt valor afegit o iniciatives empresarials que han suposat la creació de nous llocs de treball. Concretament, es preveu la creació de cent trenta llocs nous de treball. I sense solució de continuïtat, ja hem obert la convocatòria de l'any 2026 –oberta fins al dia 22 de maig, per tant, divendres vinent– a través de la qual activarem 35 milions d'euros. Però aquest esforç amb els fons de transició no es limita només al suport a les empreses. També estem incorporant una dimensió clara del foment de l'ocupació i de l'activitat econòmica de proximitat. En aquest sentit, enguany impulsem una

nova línia de subvencions adreçada a persones treballadores autònomes dels municipis beneficiaris del Fons de Transició Nuclear. Aquesta línia, que compta amb una dotació de 3 milions d'euros, donarà suport directe a l'autoocupació amb ajuts de 8.547 euros per activitat durant el primer any, amb l'objectiu de facilitar l'arrelament de noves iniciatives econòmiques al territori i contribuir a la diversificació del teixit productiu.

Pel que fa al turisme, cal entendre'l també com una palanca de dinamització del món rural. Indubtablement, no els descobreixo res si els dic que antigues masies catalanes, que abans donaven feina agrícola i ramadera a una gran família extensa, avui donen feina a menys persones perquè l'agricultura i la ramaderia s'han tecnificat. Però aquestes mateixes masies avui poden ser també cases de turisme rural fantàstiques que acullen durant els caps de setmana i les èpoques de vacances moltes famílies i grups d'amics que avui viuen en pisos, per exemple a la ciutat. El món ha canviat moltíssim i el valor del turisme d'oci per a la nostra societat forma part també d'aquest canvi. I les xifres ens acompanyen. Catalanes i catalans, però també turisme d'arreu, valoren i són consumidors del turisme rural del nostre país.

Lligat a això que els deia, el que fem nosaltres és impulsar un model orientat a la desestacionalització i la desconcentració de l'activitat per millorar millor les oportunitats al territori i reduir la pressió a determinades zones. També la nostra estratègia de màrqueting de turisme de Catalunya prioritza clarament la desestacionalització i la desconcentració i orienta bona part de les actuacions cap a un model molt més equilibrat, molt més sostenible i molt més competitiu.

I mirin, a títol d'exemple, estem a pocs dies de la visita del papa Lleó a la Sagrada Família, que es tornarà a projectar a Catalunya per a tot el món. Per a nosaltres cal que fem arribar els turistes al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat, de Montferri, de Jujol o a conèixer els monestirs de la Ruta del Cister, per exemple. I això també es concreta, per exemple, en un nou model de governança territorial concertat amb les diputacions i els consells comarcals. Hi destinem al voltant de 4 milions d'euros anuals i ens permet treballar amb criteris de competitivitat, sostenibilitat i concertació amb el sector i amb el resident.

Al mateix temps, estem impulsant línies específiques com els esdeveniments agroturístics vinculats a productes de proximitat i de qualitat que ajuden a generar activitat fora de temporada i a posar en valor els actius del nostre territori. Hem de fer arribar els turistes a les nostres valls de muntanya i descobrir-les: la Vall de Boí, la Vall de Camprodon, la Vall d'Aran, per exemple. Els hem de portar el turisme oriental a veure la floració de fruiters al pla de Lleida i a veure, per exemple, també el modernisme que tenim repartit per tot el nostre país, així com hem de vendre i presumir de molts tipus de turisme que tenim per tot el nostre territori rural, que funcionen i funcionen molt bé.

Parlem de turisme, d'un turisme regeneratiu que no només minimitza l'impacte, sinó que contribueix a millorar el territori. Parlem del turisme cultural, religiós, gastronòmic, industrial, enogastronòmic, esportiu, d'esports d'aventura, familiar, de benestar, de patrimoni, de memòria, d'observació del paisatge o vinculat als productes locals. Models diferents però amb una mateixa idea de fons: que el turisme no sigui una activitat deslligada del lloc on passa, sinó una oportunitat per generar activitat econòmica, preservar la identitat, reforçar serveis i crear orgull de pertinença. En aquest sentit, des del Govern treballem conjuntament amb els ens locals i el sector per facilitar el desenvolupament de projectes i donar-hi suport quan cal.

Pel que fa a l'àmbit del treball, l'agenda rural de Catalunya posa el focus en dos eixos claus: dinamitzar el mercat laboral i impulsar l'emprenedoria i l'atracció de talent com a palanques per revitalitzar el nostre món rural. Pel que fa a la feina que fa el Servei d'Ocupació de Catalunya, el SOC, dir-los que, en el marc de les actuacions d'orientació, el SOC continua apostant per promoure l'ocupació en el sector agrari com a sector cabdal per a l'economia d'aquest país i la sostenibilitat de les nostres zones rurals. El programa Orienta Agrària n'és un exemple. L'any 2025 hi van participar quatre-centes persones, amb un pressupost de vora 360.000 euros. La convocatòria d'enguany preveu mantenir el nombre de persones destinatàries i compta amb un pressupost estimat de 373.000 euros.

També promovem la contractació amb formació en el marc de la campanya agrària de Lleida, una convocatòria de la campanya agrària que s'implementa a les

comarques de les Garrigues, la Noguera, el Pla d'Urgell, el Segrià i l'Urgell. La intensificació i concentració de contractes en període de campanya requereix una dedicació addicional de recursos en totes les activitats vinculades amb l'ocupació. Aquesta situació fa imprescindible una col·laboració interadministrativa molt intensa amb els agents del sector

Fitxer 07COSDARC3

amb l'objectiu de millorar els processos de gestió dels fluxos migratoris i garantir una presència ordenada dels temporers a les diferents campanyes agràries que tenen lloc a Catalunya.

També comptem amb el projecte Treball a les comarques, que té per objecte posar a disposició de les entitats locals de les comarques seleccionades una sèrie d'eines adequades a l'impuls de l'ocupació a cada realitat comarcal. Actualment, i amb una dotació pressupostària anual que s'apropa als 4 milions d'euros, hi participen dotze comarques com són el Montsià, el Ripollès, el Pallars Jussà o, entre d'altres, també el Priorat.

Pel que fa a la nostra economia social, parlem d'un model especialment arrelat al món rural. El Departament participa activament en els debats de ruralitat i manté una relació continuada amb la Federació de Cooperatives Agràries de Catalunya, així com en tot l'ecosistema de l'economia social del nostre territori. Un bon exemple són els catorze ateneus cooperatius desplegats arreu del nostre territori que impulsen actuacions orientades a generar oportunitats en l'ocupació i en la innovació. Ho veiem, per exemple, a les Terres de l'Ebre, amb projectes com el de la Fatarella, a Lleida amb nombroses iniciatives agroecològiques i agroalimentàries, o el Pirineu, amb projectes cooperatius vinculats a l'habitatge, al repoblament o a l'activitat cultural en conjunt. Els ateneus cooperatius han contribuït a la creació de 1.400 empreses cooperatives en els darrers deu anys, més de mil de les quals en entorns rurals.

A més, cal destacar els projectes singulars de l'economia social, que cada any donen suport a més de tres-centes iniciatives amb un impacte rellevant a tot Catalunya. En la darrera convocatòria ja es va incorporar una línia específica per a l'àmbit rural,

d'on han sorgit projectes destacats com els de les catedrals del vi, vinculades a cooperatives modernistes o iniciatives al Baix Segrià centrades en energia i comunitats energètiques. L'economia social és un gran múscul del nostre món rural. L'economia social és un gran múscul del nostre país.

També estem reforçant la formació contínua en entorns rurals perquè sense qualificació i actualització de competències no hi ha competitivitat possible. Ho fem amb una oferta àmplia, que inclou fins a 1.500 especialitats formatives a través de programes transversals i sectorials i amb la formació professional, inclosos els certificats que permeten acreditar competències i millorar l'ocupabilitat. A més, impulsem programes específics com el Projecta't, adreçat a treballadors que ofereixen orientació professional personalitzada i connectada amb les necessitats reals del nostre teixit empresarial. I tot això té un impacte. L'any passat aquestes actuacions van arribar a unes sis mil persones en municipis rurals.

Pel que fa a la promoció del treball autònom als municipis rurals, parlem d'un element estratègic per garantir un desenvolupament territorial equilibrat. L'autoocupació contribueix de manera directa a fixar població i a combatre el despoblament, especialment entre els joves, perquè genera oportunitats professionals al mateix territori. Alhora, dinamitza l'economia local, reforça el teixit productiu a través de l'activitat de proximitat i afavoreix la diversificació econòmica més enllà dels sectors tradicionals. Per tot això, el foment del treball autònom és una línia d'actuació prioritària per al nostre departament per assegurar el futur econòmic, social i demogràfic del món rural de Catalunya.

En termes concrets, estem desplegant línies específiques de suport a l'autoocupació. Entre aquests, cal destacar els ajuts per afavorir l'autoocupació de joves en el marc del programa FSE+, adreçats a persones entre divuit i vint-i-nou anys que inicien una activitat com a treballadors autònoms. Aquests ajuts incorporen una línia específica per a micropobles amb l'objectiu de facilitar que els joves puguin desenvolupar el seu projecte professional al seu municipi i, al mateix temps, contribuir a evitar el despoblament.

Vaig acabant. El món rural no pot ser un paisatge de fons de la nostra economia. I si em permeten, ja ens ho deia en Josep Pla quan venia a dir que un paisatge no és

complet fins que no hi apareix l'home que està treballant-hi. I això és el que volem nosaltres: que el paisatge no sigui buit, sinó que sigui l'escenari on molts catalans i catalanes hi viuen i treballen, que sigui l'escenari on molts catalans i catalanes aposten per tirar endavant els seus projectes de vida, amb les seves feines, amb els seus negocis i amb les seves oportunitats.

Mirin, jo ja acabo. No és la meva comissió. Estic encantadíssim de que m'hagin convidat a poder col·laborar. I a banda de les seves intervencions, que jo intentaré contestar en la mesura que tingui coneixement per fer-ho, el que sí que vull fer-los arribar és que aquesta comissió d'Empresa i de Treball es posa a la disposició de tots vostès per poder col·laborar amb l'objectiu principal que vostès tenen, que és intentar, efectivament, que la bretxa que existeix i que és una realitat entre tots siguem capaços d'escurçar-la, de reduir-la i permetre que tothom pugui tenir el seu projecte de vida allà on ha nascut.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, conseller. I m'agafo al final de la seva intervenció. Em salto un moment el protocol per dir-li que no serà la Comissió d'Empresa i Treball, però que sí que és igual d'important l'àmbit d'Empresa i Treball en tot aquest desplegament, com vostè bé deia, de l'agenda rural, perquè al final és pluridisciplinari. Si no, no aterrem la gent en el territori.

I ara ja tanco l'incís per començar, ara sí, la intervenció dels diferents grups parlamentaris. Comencem pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya i té la paraula el diputat Ignasi Prat.

Ignasi Prat i Sarri

Moltes gràcies, presidenta. Membres de la Mesa i diputats i diputades. Benvingut conseller, benvingut senyor Baró, senyor Ramon..., Ramos, perdó. Vull començar principalment pel desenvolupament econòmic i rural, que actualment realment és insuficient. Fa anys que el Govern parla de reequilibri territorial, però la realitat és que avui emprendre o consolidar activitats econòmiques en molts municipis rurals continua sent molt més difícil que en entorns urbans i les polítiques públiques sovint

estan dissenyades amb visió i amb lògica metropolitana. I per sort, l'Estatut dels municipis rurals reconeix explícitament la necessitat de dinamització econòmica i social, però aquesta voluntat encara no s'està traduint en instruments específics, flexibles i adaptats al territori.

Per tant, la primera pregunta que li vull traslladar és: Quins percentatges dels ajuts d'Empresa i Treball han anat en municipis rurals en els darrers anys? I si té pensat com evitar que petits ajuntaments quedin fora de convocatòries per manca de capacitats tècniques. Perquè clar, ara ens n'anem a la simplificació administrativa. I la primera reflexió que podem fer és que, òbviament, la burocràcia s'ha convertit en un dels principals frens en el desenvolupament territorial. Però molts projectes empresarials, industrials i sobretot turístics acaben encallats durant mesos o anys, sobretot per la lentitud administrativa, per la manca de coordinació entre departaments i per l'excés de càrrega documental. Gestionar expedients, sobretot els més complexos, i tenir mecanismes d'acompanyament als petits ajuntaments, actualment pràcticament inexistent. I, per tant, quines mesures concretes ha adoptat la Conselleria per reduir burocràcia als municipis rurals? I com pensa coordinar-se amb els altres departaments per evitar duplicitats administratives? Perquè això és molt important. I si té previst establir finestres úniques reals per a projectes econòmics rurals?

Perquè, òbviament, la realitat de tot això és que una de les coses més greus que hi ha avui en dia és que hi ha una manca de secretaris interventors molt gran i sobretot, parlem gairebé d'un seixanta per cent i molts municipis petits tenen enormes dificultats per cobrir places en el qual estan bloquejant contractacions, subvencions, permisos i projectes estratègics. I el món rural no només pateix de manca d'inversions, sinó que sense estructura administrativa no hi ha transformació territorial possible. I això és un fre claríssim al desenvolupament rural.

Soc conscient que hi ha una convocatòria de 218 places i, òbviament, hi ha el pla aquest de reducció administrativa que estan traslladant. Però mentrestant, quina coordinació existeix entre Empresa i Treball i Presidència per abordar aquesta problemàtica? Hi pensen establir incentius específics per cobrir places rurals? O com pensa el Govern garantir seguretat jurídica als ajuntaments petits sense personal

estable? I ja si ens n'anem a la innovació i digitalització rural, es parla molt d'innovació rural, però encara hi ha zones amb problemes de cobertura mòbil i connectivitat. I sense connectivitat no hi ha ni competitivitat, ni teletreball, ni captació de talent. I òbviament, no cal ni parlar de nova activitat econòmica. I en aquest moment estem convertint la innovació rural en un eslògan sense eines reals per fer-la efectiva. I aquest risc no ens el podem permetre.

I, per tant, quin percentatge dels programes d'innovació del Departament arriben al món rural? I el pacte nacional pel talent que ens ha traslladat, o quines línies específiques pot retenir talent als municipis rurals? Perquè òbviament, tot això després es trasllada en formació i en el mercat laboral. I en aquests moments suposo que comparteix que existeix una desconexió entre l'oferta formativa i la realitat territorial. Molts programes formatius continuen allunyats de la realitat productiva del territori. El món rural necessita perfils vinculats a l'agroindústria, a la bioeconomia, a les energies renovables o als oficis tècnics, entre d'altres, que podria traslladar. Però quan la formació no s'adapta al territori, els joves marxen i les empreses no troben treballadors. Llavors em pot concretar com adapta el SOC la seva oferta formativa a les necessitats específiques del món rural? I quines mesures impulsa el Departament per retenir joves qualificats al món rural? O com pensa garantir el relleu generacional empresarial al món rural?

I acabo, presidenta. La sensació en el món rural, conseller, és que el Govern fa grans discursos sobre cohesió territorial, però continua governant amb mirada metropolitana. Catalunya fa anys que aprova plans, estratègies, lleis sobre reequilibri territorial i el que falta és valentia política, execució i pressupost real. Perquè mentre es parla de reequilibri, molts municipis petits continuen sense eines, sense personal i sense oportunitats i sense eines, sense personal i sense oportunitats, el món rural no pot competir en igualtat de condicions.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat, molt ajustat al temps. Passaríem ara el torn al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana i té la paraula la diputada Montse Bergés.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, presidenta. Conseller, secretaris del Govern. Bé, la veritat és que, com vostè ha dit conseller, aquesta comissió justament és per fer el seguiment més que per explicar o anunciar les accions que es duen a terme. La nostra funció, en aquest cas, i tenint en compte que ha costat molt poder disposar d'instruments i eines que permetin, com a mínim, tenir les condicions per intentar fer aquest pas, aquest salt endavant que ha de fer el món rural, com és l'agenda rural i també l'estatut dels municipis rurals. I això implica una governança que se sosté en tres potes, en aquest cas la societat civil, amb totes les entitats de la comissió motora que després s'aniran compareixent; per altra banda, el Govern, en aquesta Comissió Interdepartamental de Governança Rural que nosaltres li demanem que intentem treballar tots d'aquesta manera, més amb aquesta agenda compartida, més que per compartiments estancs, en què vostè és el responsable d'un departament, però quan s'assenta la comissió interdepartamental s'ha de cosir tot perquè es pugui fer aquest salt, si no, no ens en sortirem; i la tercera pota d'aquesta governança és el Parlament amb aquesta comissió. I nosaltres, quan acabem la nostra funció, esperem tenir resultats que posin en evidència el que s'està fent bé i el que es pot millorar.

Aquest pla de treball que va aprovar aquesta comissió està basat en els reptes i avui és el repte set..., el repte sis, perdó, que és el dedicat a la innovació i a la dinamització econòmica del món rural. I aquí vostè ja ho ha de saber. Hi ha 144 accions a l'agenda rural, per tant, és una feina que jo vull posar en valor, que es fa de baix a dalt i que està molt ben analitzada. El diagnòstic ja el tenim fet, ja sabem el que passa al món rural. Ara el que hem de fer és arreglar-ho, quaranta-nou de prioritzades i set estratègiques. Però aprofito per preguntar-li perquè el seu govern, ara l'agenda rural l'ha signat el pacte rural amb Europa i, per tant, si aquest pacte rural català que ha de presentar les accions prioritzades. Li pregunto si tenen previst ja, que ens van dir que al maig ja estaria aprovat aquest pacte rural, si té novetats sobre aquest i quines serien les accions que li competeixen més a vostè en aquest àmbit.

Després del que ha anat repassant una mica els programes, l'estatut del municipi rural, el seu desplegament incorpora aquesta mirada i aquesta adaptació absolutament de tot el que fem, de tot el que es fa al Govern, tant el que és les lleis com les subvencions, etcètera. Jo crec –i no sé si vostè té aquesta opinió– que

moltes de les línies de subvencions que s'arrossegueu –en el bon sentit de la paraula– des de fa anys, si li posem només un punt que sigui per al món rural, potser no està adaptat. És a dir, quina valoració fa de l'adaptació que s'està fent o la incorporació d'aquestes especificitats al món rural

Fitxer 07COSDARC4

a les línies que ja existeixen? Perquè moltes vegades estan pensades amb una clau més gran i potser ara ja es pot començar a veure si les línies que estan funcionant, les que s'han incorporat aquesta mirada, quin resultat estan donant? Vostè n'ha donat exemples amb Acció, amb el SOC. N'ha anomenat unes quantes d'aquestes que són genèriques per a tothom i tenen, m'imagino, uns apartats per al món rural, quina valoració en fan? O si potser s'ha de pensar ja la subvenció o l'ajut des d'una altra manera?

Pel que fa... Al nosaltres, com a comissió de seguiment, el que ens interessa són els indicadors i així ho demanem a totes les compareixences dels consellers i conselleres, que hi hagi algú que estigui fent un seguiment de si aquestes vuitanta accions que s'han fet en vuitanta municipis, quins resultats han donat? I, per tant, si aquests indicadors tenen ja definits, si hi ha algun resultat o si encara no hi és.

I després aquesta informació, aquesta manera de treballar de manera estanca i tenint en compte que ja existeix aquesta eina com és l'agenda rural i l'Estatut, i una comissió motora liderada per una associació que ho està coordinant i que treballen d'aquesta manera amb aquest concepte més d'agenda compartida, també fem aquest prec a totes les compareixences, que és que es pugui tenir una informació més holística de tot. És a dir, que quan algú vulgui saber com està funcionant el desplegament de l'agenda rural, no haguem d'anar a la pàgina web d'Empresa i Treball i veure què ha passat, sinó que tot això es pugui recollir d'una manera per fer una valoració lligada amb temes d'habitatge, en temes de mobilitat, etcètera. Perquè moltes vegades els problemes que ens trobem al món rural és que la formació no s'acaba d'omplir –alguna formació que s'ha fet amb molt bona intenció– perquè no arriba el transport o una empresa que vol començar no pot tenir treballadors perquè no té habitatge. Per tant, aquesta manera de treballar més

d'agenda compartida és el que demanem, que si ja ho estan fent, si tenen algun resultat. Jo crec que és hora de que comencem a veure experiències, casos d'èxit que estiguin funcionant i que en el seu cas amb alguna línia de subvencions que hagin pogut treure i que això es pugui replicar o de quina manera treballen amb els grups d'acció local, que també estan impulsant molts projectes a través de moltes vegades subvencions europees o del propi govern. Per tant, a mi m'agradaria amb els minuts que tingui, si pot aterrar alguna acció més concreta.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Seguim amb l'ordre dels grups parlamentaris i seria ara el torn del Partit Popular i té la paraula el diputat Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Gracias, presidenta. Agradecer la intervención del *conseller*. Yo, la verdad es que he oído bastante la palabra: *pla, pla, pla, recolzament i acompanyament i acompanyament*. Supongo que después, dentro del *pla* y del *acompanyament*, hay propuestas concretas, porque da la sensación que ha habido muchos titulares, pero poco contenido.

Cuando se habla de digitalización y hablan de *acompanyament*, yo supongo que acompañarán a las pequeñas empresas y autónomos a todas esas subvenciones que da la Unión Europea para digitalizar empresas pymes y el trabajo de los autónomos, porque la Unión Europea da cantidad de subvenciones que posiblemente muchos autónomos y pequeñas empresas no acceden porque no saben gestionarlas. Yo creo que aquí sí que ustedes pueden hacer una tarea y un trabajo de acompañamiento importante, porque esas subvenciones existen. Van dirigidas precisamente a autónomos y pymes, no tanto para grandes empresas. Entonces es fácil que les puedan acompañar en esta tarea.

Luego hablan de la *transició* digital, de entorno digital sostenible, *societat* digital... El entorno digital siempre es sostenible. No hace falta decir que es «más sostenible». El entorno digital por definición siempre es sostenible, siempre. Y para digitalizar una empresa, lo más importante es que la red llegue a todos los municipios. ¿Se puede

garantizar que todos los municipios, hasta el más pequeño de Cataluña, llega la red, llega wifi, tiene Internet? Para digitalizar empresas o digitalizar el trabajo de un autónomo o de una pyme, lo más importante es que llegue el wifi, si no ¿qué vamos a digitalizar? La nada. Por lo tanto, lo primero que la red llegue a todos los municipios y luego hablamos de digitalizar. Y repito, eso que hace la izquierda de «l'entorn digital més sostenible possible». No, es que por definición es sostenible, la digitalización siempre es sostenible.

Y voy acabando, porque quiero dar cuatro apuntes. Luego, me parece bien, ¿eh?, dicen de eliminar cargas administrativas a pymes, empresas, autónomos. Es decir, reconocen que hay un exceso de burocracia. Si se trata de eliminar cargas administrativas, quiere decir que la administración tiene un exceso de burocracia. ¿Y por qué no eliminarlas para todos los ciudadanos? Si se puede eliminar para un pequeño autónomo o una pequeña empresa que está en un entorno rural, ¿por qué no a cualquier trabajador autónomo de cualquier rincón de Cataluña? Eso es admitir que hay un exceso de burocracia.

Y luego hablan del *foment* de autoocupación, los autónomos. Totalmente de acuerdo. También es verdad que ser autónomo en España, sobre todo con el gobierno de izquierdas, es un deporte de riesgo. Tal cual. Y sobre todo a partir del covid, que los autónomos se les dejó tirados a los pies de los caballos. Esos tres millones que van a poner de ayuda a los autónomos o nuevos autónomos, ¿en qué se va a basar en ese tipo de ayudas, subvenciones? Porque, al final, un autónomo lo que quiere es eliminar burocracia y hay algunas cosas que no dependen de la Generalitat, dependen del Estado. Y si algo tiene un autónomo es el exceso de trámites burocráticos que tiene que hacer cada tres meses o para enviar el libro al registro o para presentar el IVA y ver qué puede compensar o qué no compensar. Lo que tiene el autónomo es un exceso de carga burocrática que le carga el Estado.

Entonces exactamente ¿en qué...? Me parece bien que tengan ayudas. Al contrario, si yo, además, soy autónomo, también, ¿eh? Entonces ¿en qué van a poder ayudar ustedes a los autónomos en el mundo rural? Esos 3 millones, ¿a qué se van a dedicar? Y simplemente si tiene conocimiento de cuantos municipios en Cataluña no llega la red, la red, porque digitalizar, decir que vamos a digitalizar está muy bien.

La Unión Europea ayuda a digitalizar empresas y autónomos, pero si no hay res, no hay nada que digitalizar.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I ara seria el torn del grup parlamentari de Vox. Té la paraula el diputat Rafael Villafranca.

Rafael Villafranca Mercé

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyor conseller, per la seva presència i la resta d'acompanyants. Bé, heu començat dient que el gran problema és el despoblament rural i que és el gran repte econòmic, social i territorial d'aquest país i que per això tenim l'agenda rural, que l'objectiu és fomentar, en la mesura del possible, qualsevol tipus d'ajut. Ens han parlat d'ajuts i d'activitats, que és molt genèric. Entenc que és una declaració d'intencions que després serà més difícil concretar o materialitzar.

Tot i així, un dels problemes és el de la digitalització de les empreses, la indústria agroalimentària i les noves tecnologies i la modernització del camp. Han parlat d'aquesta implantació del futur digital. El gran problema també és el tema de la bretxa digital, tenint en compte que l'home del camp és una persona que té una tendència innata contra aquest encapsulament i no és una persona que el tema digital, entenc que hi ha una feina molt llarga de poder assolir i no sé quina manera teniu d'aconseguir aquesta digitalització dins del món rural.

Heu parlat també dinamitzar el camp laboral. Li demanaria si pot explicar una mica més aquesta dinamització, en què consisteix realment? Si aquí dins aquest camp laboral està en el camp del sector primari, a la indústria ramadera, pagesia i l'agroalimentària, i evidentment, la manera de fomentar aquests municipis rurals és treure el millor d'ells mateixos, com és el seu paisatge, el turisme rural, el patrimoni històric que hi ha al mateix, els productes agroalimentaris i el turisme cultural, religions, gastronòmic.

Si bé és cert que el camp no és un parc temàtic, o sigui el món rural, com ja diu el nom, el sector primari hauria de ser l'activitat de la pagesia i ramaderia o la indústria

agroalimentària, no? I és cert que la societat, bé, la societat més urbanita ha donat l'esquena a l'home del camp i aquí ve el gran problema.

La setmana passada amb vostè vam coincidir, que va estar va estar aquí, a Lleida, al congrés d'aquest Agrifood. Va tindre una intervenció, molt amena. Va parlar dels oficis. Va parlar dels oficis artesans i la importància que tenia, no? Jo considero que el sector primari és un ofici artesà avui en dia, amb la dedicació que això suposa. El que sí va quedar clar allí, dos qüestions. Per un costat, dient que el futur està en les noves tecnologies i en aquest nou paradigma en la forma de producció, o sigui, l'economia, l'agricultura moderna és aplicar aquestes noves tecnologies sobre el camp, la digitalització i, bé, això millorarà o farà més eficient la producció agrària i agroalimentària.

Però per un altre costat, es fomenta molt el producte de proximitat, producte local. Però hi ha un altre problema que també va quedar allí molt clar, que són aquests acords comercials internacionals amb tercers països no comunitaris, amb els quals no poden competir. Hi ha una competència deslleial, parlem de productes de proximitat, però per altra banda estem portant productes a milers de quilòmetres amb els quals les normes fitosanitàries, mediambientals, laborals o fiscals són molt més laxes. I aquest va ser un problema que es va dir, que es va plantejar això, perquè això, evidentment, afecta la rendibilitat dels productors dels pagesos i ramaders d'aquí. Sense rendibilitat, tots sabem que no hi ha futur i sense futur no hi haurà aquest relleu generacional i això provoca aquest abandonament del camp que tant us preocupa amb l'agenda rural, que és el gran problema social i econòmic que tenim.

Aleshores, com es compatibilitza –jo li volia fer aquesta pregunta– entre tots, o sigui, aquest nou paradigma, la forma de produir aquestes noves tecnologies que està clar que farà una producció més eficient, amb aquesta política agrària que importa productes de tercers països no comunitaris, que s'està fent una competència deslleial i que inclús afectarà a la nostra sobirania alimentària, perquè ja hem entregat les claus de la nostra del nostre rebost a tercers països.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Ara han excusat, deia al principi, tant el grup parlamentari de Comuns com el de la CUP, de la mateixa manera, el grup mixt no està a la comissió. Per tant, arribaríem ja al torn del grup parlamentari socialista i té la paraula el diputat Manel Ezquerria.

Manel Ezquerria Tomàs

Gràcies, presidenta. D'entrada, bona tarda. Gràcies, conseller. Gràcies també als secretaris que l'acompanyen per atendre'ns en aquesta comissió i explicar-nos tot el que fa pel desenvolupament de l'agenda rural pel que fa al seu departament.

D'entrada, amb les seves explicacions ha quedat molt clara la implicació del Departament amb l'àmbit rural, en l'agenda rural de Catalunya i amb els municipis rurals del nostre país. En aquestes explicacions també ha quedat molt clar que reconèixer un problema és la condició *sine qua non* per després passar a resoldre la papereta, com diem nosaltres, no? I realment creiem que amb aquestes explicacions, que algunes ni les coneixia, dels plans que està portant a terme el Departament d'Empresa i Treball, vostè ha dit que no és ben bé el d'Agricultura en aquesta comissió, però crec que passa a ser el segon en importància per al desplegament de tot el que necessitem en els municipis rurals, no?

Ha deixat clar també per activa i per passiva la importància de desplegar l'Estatut dels municipis rurals i de l'aposta que fan per l'equilibri territorial. I això passa per generar oportunitats perquè la gent pugui viure, treballar i desenvolupar el seu projecte de vida, que al final és el que fa arrelar al territori. En aquest sentit, ens ha explicat moltes iniciatives superinteressants i concretament també el pla Lidera, ja aposta en moltes de les seves mesures, que ha quedat claríssim que aquí he sentit algun altre grup parlamentari que sembla com si no s'hagués fet res. I jo el que crec és que per primera vegada s'ha de posar en valor que ha entrat a l'agenda política del país, els municipis rurals i crec que hauríem de ser més optimistes perquè és un indicador molt positiu el que escoltem de les entitats que han estat impulsores de que s'aprovés aquest Estatut en municipis rurals, com micropobles o eines de desenvolupament rural, que estan supersatisfetes de que per primera vegada, ells sempre diuen als seus discursos, aquestes entitats, que estan contents que se'ls tracti diferents als que són diferents i que aquests municipis de menys de dos mil o

de menys de cinc-cents realment són diferents en molts paràmetres. I ara m'explicaré en alguns, no?

Per exemple, també vostè en un dels que cal posar èmfasi o l'accent en el turisme. Des del territori, aquí hi ha una petició a veure si vostès han fet alguna cosa perquè sabem que s'estan movent, ens traslladen que, tot i no patir el fenomen de la massificació a nivell de turisme a l'interior està clar que no estan massificats. Ens han fet arribar que..., o demanen iniciatives i campanyes per intentar fomentar el turisme en aquest territori, ja que també s'han vist afectats per la implantació de la taxa turística. Ells diuen afectats perquè els pren competitivitat, per exemple, amb la Franja, amb l'Aragó, que no tenen aquesta taxa i ells reclamen o sol·liciten alguna aposta amb el que es recaptarà –jo ho llanço si ja hi està pensant en el Departament– per a crear una campanya que fomenti aquest turisme amb la línia, com ha dit, per exemple, el territori del Baix Segrià amb la floració o aquestes masies rurals que puguin tenir una segona activitat. Bé, per aquí llancem això.

Després també hi ha una demanda que ens arriba constantment, és la de la simplificació administrativa. Especialment ens arriba de l'àmbit empresarial. Sovint ens expliquen que

Fitxer 07COSDARC5

desenvolupar una activitat implica massa tràmits, massa temps i massa burocràcia. Nosaltres creiem que això ja ha estat detectat i és una de les prioritats del Govern i per això també voldria posar en valor, tot i que sembla que alguns ho obvien, és el decret 6/2026, aprovat recentment, de mesures de simplificació en l'àmbit urbanístic al món rural que és d'aplicació a aquests municipis, i també ens reclamen d'alguna manera si es podria fer extensiu no només als municipis de menys de dos mil, sinó els que estan dins d'una comarca rural. Perquè al final els termes municipals són molt capritxosos i hi ha municipis que són de quatre mil, cinc mil al costat de municipis de menys de dos mil.

I també destacar que s'ha parlat dels autònoms. En el Fons de Transició Nuclear, ha enumerat una aposta nova o una línia nova per als autònoms en aquest territori dels municipis afectats pel Fons de Transició Nuclear. Si ens podria explicar, perquè crec

que ha dit de quant seria l'ajuda, si ens podia explicar o desenvolupar una mica més les ajudes per a aquests autònoms.

I per acabar, crec que és important recordar que dins del desplegament de l'agenda rural de Catalunya, el Departament d'Empresa i Treball té un paper central, com he dit a l'inici, en àmbits com la dinamització econòmica i empresarial, la innovació, l'ocupació i la formació, la indústria agroalimentària, el comerç i l'artesania, així com la transició energètica i l'economia circular. Aquí voldria fer una referència al que acaba de dir el diputat de VOX, que s'ha centrat en Mercosur, però no oblidí que això potser sí que afecta a l'àmbit de l'agricultura i ramaderia –acabo, presidenta, deu segons– però gràcies a aquesta agricultura i ramaderia a l'àmbit rural, als nostres municipis, s'ha desenvolupat una sèrie d'empreses de tecnologia innovadora com classificadors de fruita, empreses innovadores en material per a granges, que tindran una oportunitat amb aquests nous mercats que se'ls obren. Això no ho hem d'oblidar tampoc, i defensar l'agrícola i el ramader, evidentment que ho hem de defensar entre tots.

Bé, acabo. Crec que aquest missatge d'esperança que quelcom està canviant és mostrar-nos més optimistes tots plegats, perquè crec que del moment estem aquí, en aquesta comissió, és que anem endavant i estem fent camí.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. Gràcies als diferents grups parlamentaris. Passaríem ara el torn al Conseller d'Empresa, el senyor l'honorable Miquel Sàmper perquè pugui donar resposta o acabar d'ampliar allò que consideri.

El conseller d'Empresa i Treball (Miquel Sàmper Rodríguez)

Sí, moltes gràcies, presidenta. Una petita reflexió inicial. No sé si no m'he expressat bé quan he comentat al final de la meva intervenció, el que volia dir és que estava molt agraït d'estar convidat en aquesta comissió –que no és la meua per raons òbvies– i que em presto a estar en aquesta comissió sempre que vostès m'ho demanin. Ja sé que hi ha una transversalitat. Ja sé que hi ha un treball interdepartamental, però el que jo els volia oferir a vostès és que tot el coneixement

de l'equip que té aquest departament resta perquè l'objectiu final d'aquesta comissió i, en aquest cas en concret, que vostès puguin tirar de nosaltres sempre que ho necessitin, per la via de la compareixença, per la via que vostès considerin oportuna.

Miri, m'agradaria començar, vostès m'han fet moltes preguntes, però jo m'agradaria, les respostes que més o menys pugui contestar que giren entorn a una cosa que jo els hi comentaré, que és que tot el que els digui pretén que sigui una qüestió òbviament creïble. Com vostè deia, si vostè diu que s'han de reduir els tràmits burocràtics, vol dir que està reconeixent que hi ha una burocràcia que s'ha de reduir? Evidentment que sí, però jo diria hi ha algú a Catalunya que no tingui clar que Catalunya té una càrrega burocràtica que hem de reduir? Això és una obvietat, és una evidència. Penso que el que hem de fer és a totes les comissions d'aquest Parlament aterrar que efectivament, hi ha una burocratització i que, a més, té una complexitat per ser reduïda. És a dir, no serem capaços de reduir la burocràcia en dos dies. Qui pretengui fer creure això, doncs penso que s'està fent trampes al solitari. Catalunya té una càrrega burocràtica molt important que no ha crescut precisament aquest any ni l'any passat, que és una acumulació d'una forma de fer que tots plegats, absolutament tots, hem vist que hem de modificar.

Tothom posa l'exemple de l'Aragó, tothom parla de l'autovia burocràtica de l'Aragó. Tots la coneixem. Quan parles amb la gent de l'Aragó et diuen que han trigat deu o quinze anys en aconseguir aquesta simplificació administrativa i nosaltres estem per la tasca de fer-ho. Quan vostès parlaven fa un moment d'aquesta càrrega administrativa i se n'ha parlat per diversos grups, m'ha semblat que algú no tenia coneixement de que hi ha un decret llei del dia 5 de maig. Per tant, suposo que va ser a l'executiva de la setmana passada on el que es pretén fer és fomentar la creació d'habitatges per als pobles de menys de dos mil habitants, d'una banda, i de forma especial, reduir la burocràcia i de forma molt especial, reduir la burocràcia que afecta als POUMs d'aquests pobles de més..., de menys, perdó, de dos mil habitants, que no és menor, perquè vostès saben perquè, a més, la majoria han tingut experiència en política municipal que un POUM és un document que dura anys i panys, que té una complexitat increïble i que potser el que pretén precisament és crear habitatge. Doncs aquests pobles de menys de dos mil habitants, doncs, tindran

la possibilitat, un cop es convaliden evidentment aquest decret, doncs, de tenir uns instruments més àgils que permetin que això sigui més fàcil.

En l'àmbit nostre, en l'àmbit del Departament d'Empresa, vam potenciar ja des de fa molt temps, com vostès recordaran, la simplificació del què és la finestreta única empresarial. Intentar coordinar amb un canal d'entrada tots aquells tràmits administratius que tenen a veure amb el món de l'empresa de tota Catalunya. I aquí sí que no es fa diferència entre el que és el món rural i el que no és el món rural. O, per exemple, també la capacitat, des del departament, dissenyar, dir, nomenar aquells projectes que es consideren estratègics i que, per tant, haurien de tenir una rapidesa del doble que la resta de projectes. És a dir, tot projecte que es digui que és estratègic, perquè genera molta ocupació, perquè és sostenible, perquè va en la línia de la descarbonització, doncs aquests projectes haurien de fer-se en la meitat del temps.

Per tant, tot allò que va en la línia del que és la simplificació administrativa, amb la qual jo ja els dic a tots vostès que estic totalment d'acord amb la mateixa voluntat que vostès tenen de que es pugui simplificar, doncs dir-los, com vostès ja saben, que s'estan fent actuacions, una d'elles, aquesta que li deia el decret del passat 5 de maig.

Vostè, diputat Prat, m'ha preguntat bastantes coses que no li puc contestar perquè depenen de Funció Pública i, per tant, de Presidència, i que m'agradaria poder-li contestar, però que li soc franc: no les conec. Vostè em parlava de les places que s'han de cobrir de secretaris i d'interventors, que efectivament és un problema important que genera que molts tràmits s'encallin i que vagin amb una lentitud que no haurien de tenir, aquesta és una qüestió que no depèn del nostre departament i, per tant, doncs si ho té a bé i si realment té interès en que jo li contesti, això li faríem per escrit en un altre moment. En qualsevol cas, és una qüestió, com li deia, que depèn de Funció Pública i, per tant, de Presidència.

I ha dit, senyor Prat, una cosa, que és que transmetia que els pobles estan cansats, ha dit literalment, de grans discursos i venia a dir i de no aterrar les coses al territori. Bé, això dels grans discursos, probablement vostè tingui raó, que la gent, en termes generals, està cansada dels grans discursos polítics. Allò de no trepitjar el territori,

en el meu cas, li dic que no és veritat, perquè estic a punt d'arribar als dos-cents municipis visitats i amb una única voluntat. Li asseguro que jo, quan visito el territori, només tinc la voluntat de conèixer quines són les necessitats d'aquell territori.

I dintre d'aquests dos-cents municipis, si no els hem superat ja, que hem visitat li ben asseguro que hem visitat municipis de dos-cents, de tres-cents, de cinc-cents, de set-cents, de mil, de 1200 habitants. És a dir, anem al territori amb la voluntat d'escoltar els alcaldes i els regidors que ens atenen i amb la voluntat de que ens diguin: «A aquest poble li fa falta això». I de vegades ens expliquen coses que no són ben bé del nostre departament, com pot ser una escola, i nosaltres el que fem és transmetre-ho al Departament d'Ensenyament o qualsevol altra cosa a nivell de salut o del que sigui.

Però pensem que, per poder aportar realment en aquest cas en aquesta comissió concreta, doncs no hi ha millor cosa que escoltar, hi insisteixo, els alcaldes, els regidors i regidores, també de vegades, doncs, empreses, comerciants que ens acompanyen en aquestes visites i saber quines són les seves necessitats.

I és precisament en aquesta línia que hem captat que el que deia el diputat del Partit Popular en relació al que és la fibra és una realitat. És a dir, hi ha punts anem a dir negres de Catalunya que no els hi arriba la fibra, que no els arriben les comunicacions i que, per tant, es dificulta poder treballar i poder tenir iniciatives empresarials. I en aquesta línia, doncs, hi ha hagut una..., des del Departament també de la Presidència, perquè el que és tot el tema de telecomunicacions depèn de Presidència, una inversió feta, s'està fent ara, en concret de 100 milions d'euros, que pretén fer arribar a Catalunya i als llocs que estan més lluny del que és tenir aquesta fibra, 1.400 kilòmetres de cable. Això ho resoldrem tot? Ja li dic que no. Ja li dic que això implica una inversió, uns diners i, per tant, s'haurà de fer de forma molt progressiva. Perquè és veritat que aquesta bretxa no es pot reduir si no és amb una inversió anual que faci que cada vegada tinguem desplegat més quilòmetres de xarxa.

Ara, per exemple, recordo, d'unes visites que vam fer a la Cerdanya, que s'estava fent o que una de les primeres que es farien seria la connexió amb els pobles petits que hi han per la Cerdanya i que haurien de relligar, si no em falla la memòria, el

tram de tots els pobles que hi han entre Puigcerdà i la Seu d'Urgell. No sé si s'arriba a la Seu d'Urgell. Crec que sí, que era aquesta la primera línia i en aquesta línia continuarem treballant per intentar reduir aquesta bretxa que vostè situava i que, efectivament, és important.

Han parlat també no un, sinó crec que un parell de diputats de més o menys concretar el que són aquestes ajudes per a autònoms de més de 3 milions d'euros són ajudes que per cada activitat pretenen fer arribar aquell que ho demani doncs 8.547 euros per començar, per iniciar aquesta activitat. Miri, al darrere de totes aquestes activitats tenim una pretensió i això els hi dic jo que ho he pogut observar amb aquestes visites territorials que fem cada cap de setmana. Quan visites el territori, perceps que hi ha un sentiment generalitzat de que hem de ser capaços de generar incentius perquè els nanos joves –i heu parlat també de formació– doncs tinguin aquesta voluntat o aquesta crida a tornar al seu territori. És a dir, tenir incentius perquè si uns fills i filles se'n van del nostre poble o municipi a estudiar a un que està més a prop i que té un institut o que té un centre de formació professional o una universitat, doncs que tingui un incentiu per tornar, si no al poble, el més a prop del poble possible, doncs per intentar que el despoblament no s'acabi consolidant. Aquesta seria una de les sol·licituds que més veus, de les queixes que més veus que afecten el nostre territori: Els nostres fills se'n van a fer FP, se'n van a fer una carrera universitària i ja no tornen, no? És una cosa trista, realment trista, i jo crec que és el que motiva més que nosaltres tinguem aquesta capacitat d'intentar ajudar que això no passi.

Aquestes ajudes per a autònoms pot ser un..., si un té la possibilitat perquè ha estudiat mecànica o fusteria o qualsevol altre ofici, doncs, pugui muntar el seu taller en el seu poble o en un poble molt a prop del seu poble i tenir aquesta generació d'activitat al seu territori. Per tant, hi insisteixo, evitar aquesta despoblació.

El que també m'agradaria dir-los a vostès és que aquestes ajudes que pretenen arribar al territori s'han fet de la mà del territori, és a dir, no les hem generat nosaltres des d'un despatx nostre, sinó que ho hem fet escoltant els consells comarcals, escoltant els ajuntaments, escoltant també les diputacions que ens fan arribar quines són les seves necessitats.

S'ha parlat abans de percentatges, crec que era el diputat Prat que em demanava tenir un percentatge en relació al que és totes les subvencions o ajudes que pot tenir el Departament. I ja li dic ara literalment, sens dubte, el percentatge és manifestament inferior al que necessita el món rural. Li ho dic així de clar, manifestament inferior. En aquest primer any –hi ha vuit mesos que portem al Govern– pretenem fer una radiografia que jo diria que a dia d'avui ja la tenim bastant acurada, com li deia, de quines són les necessitats. I li dic ja com a resposta,

Fitxer 07COSDARC6

evidentment que si volem, si pretenem, si la nostra intenció és intentar evitar aquests fluxos cap a les grans capitals o ciutats anem a dir motors de determinats territoris, si els volem evitar aquesta migració, sobretot del talent jove, de la gent jove, ja li dic: S'han de potenciar més subvencions i més ajudes. I, per tant, el percentatge en concret –que ara no el sé i que li puc fer arribar– ja li dic, en qualsevol cas, que s'ha d'eleva, perquè si el que pretenem és que aquesta generació de riquesa que sí que s'està donant a Catalunya a dia d'avui es comparteixi amb persones però també amb territori, s'ha de practicar amb l'exemple i, per tant, aquí li agafo el guant en el sentit de que, efectivament, això ho hem de superar.

Deia el diputat de VOX què es pot fer per reduir una evident bretxa digital que hi ha en el sector primari, per raons òbvies, no? Doncs el programa que abans he mencionat del talent digital que es porta des de la Secretaria de Polítiques Digitals, justament el que pretén és que els sectors que tenen més bretxa puguin gaudir d'aquestes ajudes i d'aquests programes. Exemples, doncs la gent gran, no? La gent gran que té dificultats, doncs sobretot quan es queden sols, quan la gent gran perd la seva parella, tenen els fills lluny, doncs aprecies, veus, observes que saber utilitzar un telèfon mòbil o una tauleta és senzillament donar companyia a una persona que la necessita. La gent que està inclús també privada de llibertat, doncs que tenen la impossibilitat –es va signar un acord amb Justícia fa un any aproximadament– també fer-los arribar a ells. I evidentment al sector primari i el sector dedicat a la ramaderia, a l'agricultura és un sector que, per raons òbvies de la seva feina, probablement també en necessiti d'això i també està en aquesta línia.

El pacte pel Talent Digital, el que pretén, el seu objectiu final és reduir les bretxes totes, totes les que detectem: de gènere, d'edats, de sectors i, per tant, van en aquesta línia.

I també en la línia del que ha dit tant vostè com el senyor Villagrasa del Partit Popular, doncs per digitalitzar, evidentment no podem digitalitzar, primer, si no hi ha fibra d'una banda i, segon, *(sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció)* si hi ha aquesta –ja he acabat? Sí?– i, segon, si hi ha aquestes dificultats perquè determinats sectors puguin gaudir d'una necessitat que és digitalitzar qualsevol sector.

L'altre dia vostè feia referència a la nostra intervenció a Lleida, que precisament parlava de digitalitzar el sector primari. I això és una obvietat no hi ha cap sector a dia d'avui a qualsevol activitat econòmica del nostre país que no funcionaria molt millor si estigués digitalitzat i el primari és un exemple. I aquí aprofito per explicar –si m'ho autoritza la presidenta, *(la presidenta fa gestos d'aprovació)* que serà molt breu– que això ens fa pensar, doncs, que estem vivint un procés de transformació del nostre mercat laboral. Vostès han sigut coneixedors en les darreres setmanes de que s'estan produint EROs i EROs no menors. I aquests EROs no menors que s'estan produint s'estan produint bàsicament com a conseqüència de tres efectes: un, la carrera, la cursa pels processos d'automatització, és a dir, totes les empreses volen ser més productives amb processos de més automatització. Com a conseqüència d'això, la robotització i després la intel·ligència artificial. Dels que hem viscut en les darreres setmanes, hem pogut apreciar que té un impacte molt més gran la intel·ligència artificial en els sectors de les oficines, dels despatxos, per exemple, que no pas la robotització i els processos d'automatització en el sector manufacturer i el sector obrer. Aquesta és la realitat que ens ve.

Es produeix una transformació del nostre mercat laboral i aquesta transformació, un dels eixos que ha de tenir és la digitalització per a tots els sectors. Els ramaders hauran de ser digitals, els agricultors hauran de ser digitals. Tothom haurà de ser digital per ser més capaç, més productiu, més competitiu. I en aquesta línia, des del SOC, i no he pogut parlar de més coses, iniciem, doncs, una –si em permeten– transformació també, per ser capaços de l'increment que la, per exemple, enquesta

de l'EPA de fa quinze dies ens deia de la població activa d'una banda, la manca de mà d'obra d'una altra banda, per part dels sectors econòmics de Catalunya i aquesta transformació, aquestes tres coses, sumar-les per tenir al més aviat possible un altre mercat laboral que doni resposta a les necessitats del món econòmic de tot Catalunya i, de forma especial, dels micropobles i dels pobles petits.

La presidenta

Moltes gràcies, conseller, per la seva compareixença. Deixaríem aquí aquesta primera part de les compareixences d'aquesta comissió, insistint agraint-li, conseller, igual que al senyor Francisco Ramos, secretari de Treball, i el senyor Jaume Baró, secretari d'Empresa i Competitivitat, que avui ens hagin acompanyat, dient-li que aquesta comissió també és la seva. Per tant, segur que ens veurem més endavant. Agrair a tota la gent del Departament que l'ha acompanyat.

I ara aturaríem dos minutets per poder fer el canvi de compareixents i seguiríem la comissió.

La sessió se suspèn a... i es reprèn a...

Fitxer 07COSDARC7

La presidenta

Reprenem la comissió, diputats i diputades, agraint als següents compareixents, en aquest cas al senyor David Coll, el president de la sectorial de Pimec Agroalimentària, la seva assistència i també començaríem per vostè per un temps de deu minuts.

Compareixença d'una representació de Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya

357-00964/15

Compareixença d'una representació de la Unió General de Treballadors

357-00965/15

Compareixença d'una representació de Comissions Obreres

357-00966/15

Compareixença d'una representació del Consell General de les Cambres Oficials de Comerç, Indústria i Navegació de Catalunya

357-00968/15

Farem, com sempre. Intervindran els quatre agents econòmics i socials i després passarem al torn dels diputats. Per tant, començaríem amb vostè. Endavant, senyor Coll.

David Coll Martín (president de la sectorial de Pimec Agroalimentària (PIMEC))

Bona tarda, senyora presidenta. Diputades i diputats. En primer lloc, gràcies per convidar PIMEC a comparèixer en aquesta comissió de seguiment del desplegament de les actuacions de l'agenda rural de Catalunya. I comencem avui per parlar del repte 6, que és un dels reptes més directament vinculats a la realitat de les micro, petites i mitjanes empreses del territori.

Voldria començar per remarcar la importància estratègica que té el sector agroalimentari de qualsevol país del món. El menjar és l'energia de les persones i aquestes són les qui fan rutllar l'economia del món. No cal oblidar-ho. Un món que des de sempre s'ha desenvolupat en nuclis de població propers a fonts d'aigua i terrenys el més fèrtils i propers als habitatges possibles. I només amb el que acabo de dir ja es veu que aigua, proximitat, sostenibilitat, disponibilitat, accessibilitat són qüestions inherents a desenvolupar una activitat econòmica en el territori. I també ens indica que les situacions de geopolítica en determinen en moltes ocasions la seva competitivitat.

El com s'ha desenvolupat després aquesta activitat, el tipus d'empresa, les diferents formes jurídiques, la seva dimensió depèn en moltes ocasions de l'encert en el tipus de producte o possibilitats en el territori. Avui més que abans, per les necessitats de dimensió que han de tenir les explotacions per econòmicament ser viables, ens

trobem amb un territori on hi conviuen dos tipus d'agricultura: la competitiva i diguem-ne que la necessària. En base a aquests dos tipus s'hauria de desenvolupar unes polítiques públiques que permetin a la competitiva ser-ho d'allò més i a l'altra, a més de garantir-li tot el mateix que a la competitiva— se l'haurà d'ajudar amb altres tipus d'incentius per garantir que la població s'hi mantingui.

Quan parlem de viure al món rural hem de tenir en compte que allò bàsic és que l'activitat econòmica que s'hi desenvolupi permeti als que hi viuen de tenir explotacions rendibles i viables, doncs si econòmicament funcionen, llavors seran i treballaran per ser social i ambientalment sostenibles. Per tant, des del nostre punt de vista, ens sembla important començar amb una idea clara: el futur del món rural no dependrà només de quanta gent hi vol viure, sinó de si hi pot treballar, emprendre, contractar, vendre, innovar i traspasar el seu negoci en condicions. Sense activitat econòmica viable, el món rural perd població, però també perd serveis, comerç, oportunitats, relleu generacional i capacitat de decidir el seu propi futur.

Per això, des de PIMEC volem situar el repte 6 en una perspectiva empresarial àmplia. No parlem només del sector agrari, tot i que és essencial. Parlem també de comerç, serveis, indústria local, tallers, obradors, transformació agroalimentària, turisme, oficis, empreses digitals, professionals autònoms i petites empreses que donen vida econòmica als pobles i a les comarques rurals. Fent una petita diagnosi hem de dir que la diagnosi és coneguda. No cal repetir-la en excés: cent quaranta-quatre línies, quaranta-nou prioritàries i set d'estratègiques, tal com es defineix.

Catalunya creix en població i activitat, però aquest creixement no es distribueix de manera equilibrada. Hi ha comarques i municipis rurals que continuen perdent massa crítica, demogràfica, empresarial i laboral. I quan una zona perd massa crítica, tot es fa més difícil. És més difícil mantenir escoles, comerços, tallers, serveis professionals, transport, formació, relleu empresarial, activitat econòmica durant tot l'any. El problema no és només el despoblament i l'envelliment. El problema és que si no hi ha una base econòmica sòlida, el despoblament es retroalimenta. I aquí hem de ser clars: avancem, però massa lentament.

Fent una valoració general del repte 6, ja hem dit que l'encert en el diagnòstic de fons situa qüestions que per a PIMEC són centrals, com la necessitat de generar

oportunitats econòmiques, nous filons d'ocupació, la innovació en l'economia rural, la formació, la diversificació productiva, el turisme sostenible, la fiscalitat i la millora de la regulació. Ara bé, el principal risc és que l'agenda rural quedi com un catàleg molt ampli de bones orientacions però amb una execució insuficient.

La pregunta és: Què s'està executant? Amb quins recursos? En quins territoris? Amb quins terminis? I amb quins resultats mesurables? Avui volem destacar algunes prioritats que, des del nostre punt de vista, caldria reforçar. La primera prioritat és el relleu generacional empresarial. I aquí proposem parlar del relleu generacional en sentit ampli, no només relleu agrari, que és evidentment crític, també el relleu en el comerç local, en petits tallers en obradors, en empreses familiars, en establiments turístics, en serveis professionals i en negocis que són sovint essencials per mantenir la vida als pobles. Quan tanca una empresa rural viable perquè no té continuïtat, no només es perd una activitat econòmica. Es perd ocupació, es perd coneixement, es perd servei al territori i es perd una oportunitat d'arrelament.

Per això calen programes més intensos de continuïtat empresarial i de transmissió de negocis. Cal detectar empreses sense relleu abans que tanquin. Cal acompanyar jurídicament, financerament i empresarialment els processos de traspàs. Cal facilitar que persones joves, famílies o emprenedors, puguin assumir activitats ja existents. I cal entendre que mantenir una empresa viable pot ser tant o més important que crear-ne una de nova.

En aquest punt, instruments com el Tiquet rural o programes Leader poden tenir un paper rellevant, però haurien de tenir més capil·laritat, més coordinació i més orientació a resultats. El relleu generacional no es resoldrà només amb ajuts puntuals. Necessita prospecció activa, acompanyament continuat i una lectura molt territorialitzada de les necessitats.

Hi ha una segona prioritat, que és la de distingir entre agroalimentari competitiu i economia necessària o local vulnerable. I aquí voldria fer una distinció important. Catalunya té un sector agroalimentari fort, competitiu, exportador i amb capacitat d'innovació. I aquest és un actiu de país i cal continuar-lo reforçant. Però aquesta realitat conviu amb una altra de molt diferent: petites explotacions, petits transformadors, obradors, productors locals, comerços i microempreses vinculades

al territori i que operen amb marges molt estrets. Aquestes empreses no sempre competeixen per escala, competeixen per qualitat, proximitat, servei, arrelament, coneixement del territori i capacitat de mantenir activitat on altres operadors no hi arriben. Són empreses que depenen molt que tot funcioni raonablement bé, que hi hagi personal disponible, que hi hagi connectivitat, que hi hagi reg de suports, que hi hagi serveis bàsics, que els costos administratius no siguin desproporcionats, que el comerç local tingui una mica una mínima massa crítica, que la logística sigui possible, que els ajuts no quedin fora del seu abast per complexitat o per manca de temps.

Per això, les polítiques públiques han de distingir millor entre sectors consolidats i economies locals vulnerables. No es tracta de subsidiar permanentment activitats inviables. Es tracta d'evitar que activitats viables, però petites i territorialment necessàries, desapareguin per falta d'adaptació dels instruments públics.

La tercera prioritat és la del comerç, serveis essencials i activitat productiva. El manteniment del comerç i dels serveis econòmics essencials hauria de ser una prioritat clara del repte 6. Quan tanca l'última botiga, l'últim forn, el petit taller, la farmàcia, el bar o l'únic establiment de serveis d'un poble, no desapareix només una empresa. Es debilita la possibilitat de viure-hi i també es debilita la possibilitat d'atreure nova població o nova activitat. Ara bé, el comerç rural no s'ha de tractar de manera aïllada. Està vinculat a la indústria local, a polígons, als obradors, a la logística, al turisme, a la digitalització i a la presència de serveis administratius i professionals al territori.

Per això defensem una política integrada de comerç i activitat econòmica rural. Calen programes específics de relleu del comerç dels pobles. Cal suport a formats híbrids que puguin combinar botiga, producte local, punt de recollida, serveis digitals, encàrrec en línia i funció comunitària. Cal facilitar petits espais productius, obradors compartits, viviers d'emprena..., d'empresa, zones d'activitat econòmica i polígons adaptats a la realitat dels municipis rurals. I cal que la política industrial incorpori de manera clara la ruralitat. El món rural no pot quedar reduït a agricultura, paisatge i turisme. També necessita indústria petita, tallers, transformació i serveis tècnics,

activitats logístiques, economia verda i empreses que puguin créixer sense haver de marxar del territori.

Quant a la quarta prioritat, l'hem marcada com la de la diversificació, talent i innovació adaptades al món rural, doncs, una altra prioritat és diversificar l'economia rural i fer-la menys dependent d'una sola activitat. El turisme és una oportunitat per a molts territoris. Pot generar ingressos, donar sortida al producte local, crear ocupació i ajudar a desestacionalitzar, però el turisme no pot ser l'única estratègia econòmica del món rural. El món rural necessita visitants, però sobretot necessita empreses que hi siguin tot l'any.

Per això cal reforçar altres activitats com l'agroalimentació, transformació, bioeconomia, indústria petita i serveis a les persones, dependències, oficis, cultura, rehabilitació, economia circular, energies renovables ben integrades i activitats professionals vinculades a la digitalització. Aquesta diversificació també ha d'incorporar activitats vinculades a la gestió forestal, la ramaderia extensiva, la fauna salvatge, la prevenció d'incendis, la bioeconomia i l'economia circular. No són només polítiques ambientals, també poden ser oportunitats d'empresa, ocupació i arrelament.

Aquesta diversificació exigeix també talent i formació. En molts territoris rurals el problema no és només la falta d'ocupació, sinó el desencaixament entre les necessitats de les empreses, l'oferta formativa, la mobilitat i la disponibilitat de persones qualificades.

Fitxer 07COSDARC8

Per això demanem que els programes del SOC, de formació professional i de formació ocupacional s'adaptin millor als entorns de baixa densitat; no sempre s'hi poden aplicar les mateixes ràtios, els mateixos criteris i els mateixos formats que en àrees urbanes. Cal més formació flexible, itinerant o híbrida, més connexió amb les empreses del territori i més capacitat per detectar perfils professionals necessaris a cada comarca. A més, cal saber no només quins programes existeixen, sinó on s'executen. En formació, en SOC i en FP dual, el seguiment hauria de permetre veure quines actuacions arriben realment a les comarques rurals i quines no.

I vaig acabant. Administració, coordinació i execució, tot això exigeix una administració més coordinada i més adaptada al territori. No demanem necessàriament més plans; demanem millor execució; demanem que les polítiques generals d'empresa, indústria, comerç, ocupació, formació, digitalització, alimentació i turisme tinguin una lectura rural; demanem que els recursos derivin efectivament als territoris que els necessiten; demanem que es pugui saber quines actuacions s'han desplegat, amb quin pressupost, en quines comarques i quins resultats, i demanem més coordinació entre Govern, diputacions, consells comarcals, ajuntaments, grups d'acció local, SOC, Acció, administracions sectorials i agents socials.

També volem fer una observació que sovint queda en segon terme: el relleu generacional també afecta l'Administració. Molts ajuntaments petits, consells comarcals i estructures territorials tenen dificultats per retenir personal tècnic, per tramitar programes complexos o per donar continuïtat al coneixement acumulat. Si l'administració territorial no té capacitat tècnica suficient, els programes no arriben. Per això, el desplegament del repte 6 també haurà d'incorporar reforç tècnic, simplificació administrativa i mecanisme de suport als municipis i comarques amb menys capacitat. La igualtat formal de condicions no sempre genera igualtat real. En entorns de baixa densitat, cal proporcionalitat administrativa, criteris flexibles i acompanyament. Des d'aquest punt de vista, aplaudim lo del POUM rural. I la proposta final que a nosaltres ens agradaria fer és la de que tiréssim endavant un pacte rural integral, amb mesures verificables.

Per acabar, volem remarcar que cal passar de la diagnosi compartida a l'execució verificable. Per això, animem el Govern a concretar el compromís d'aquest pacte rural integral, un pacte rural amb mesures concretes, calendaris, pressupostos responsables i indicadors públics, un pacte que permeti saber quantes empreses s'han creat o traspassat, quants comerços essencials s'han mantingut, quants projectes d'innovació rural s'han impulsat, quants programes de formació s'han desplegat en comarques rurals, quin [02.38] productiu s'ha activat i quins recursos han arribat realment a cada territori, i quin impacte tenen aquestes actuacions sobre ocupació, activitat i relleu generacional. Un pacte rural que permeti que l'any vinent

aquesta comissió pugui preguntar no només què s'ha anunciat, sinó què s'ha executat, on s'ha executat i amb quin impacte.

El món rural necessita ser reconegut com un espai d'activitat econòmica, d'empresa, d'innovació i de futur, i des de PIMEC ens posem a disposició d'aquesta comissió i del Govern per contribuir des de l'experiència de les micro-, petites i mitjanes empreses del país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor Coll. Passem ara el torn al senyor Josep Pujadas i Gil, el president del Consell de la Cambra de Comerç de Barcelona a Osona. Gràcies també per acceptar aquesta compareixença.

(L'exposició va acompanyada d'una presentació de xarts, que es pot consultar a l'Arxiu del Parlament.)

Josep Pujadas i Gil (president del Consell de la Cambra de Comerç de Barcelona a Osona)

Posi'm el temps a zero, que aquest senyor s'ha passat tres minuts divuit segons – eh que sí? Bé, bona tarda a tothom. Ja estem tots saludats.

La Montse Bergés, la il·lustríssima, ha dit que l'agenda rural –i està totalment d'acord amb nosaltres també– és un septet, eh?, no és un decàleg, però és un septet de bones intencions de la 1 a la 875, i hi estem d'acord. És a dir, el 652, l'ús recreatiu dels boscos; 718, sòl per a la indústria. Jo diria només indústria amb activitats específiques del món rural. És a dir, la 718 –apunteu-vos-ho, si us plau–, activitats específiques, proximitat de matèries primes, els consums, no *everybody* i d'allò. Vull dir, això és una cosa així. Perquè al món rural hi ha una cosa que hem de dir molt clara: abans no existien coses com ara, per exemple, tenim l'obligada mobilitat. També tenim ara l'obligada connectivitat –n'ha parlat el conseller–, la digitalització, Tot això és una cosa que s'ha d'integrar i ja s'està integrant. Vull dir, fins aquí no hi ha cap problema. Però, com que el conseller era d'Empresa i Treball, parlem de treball. Els animals de les nostres granges tenen el mal costum de menjar de matí, tarda i vespre, a vegades, Nadal, Sant Esteve, festes de guardar. Això és un

problema greu en el món del treball, i més en el món de les trenta-set hores i mitja – de quaranta ja anem a trenta-set hores i mitja. Hem de tenir-ho en compte, això, que és una especificitat que no teniu els altres. Això és lo que hem de dir.

I jo el que els he de dir a vostès quan estiguin legislant és que pensin una cosa: cent cinquanta anys enrere..., per exemple, avui en dia no existirien doncs les colònies tèxtils que..., del Llobregat i del Ter ens van proporcionar la riquesa de la industrialització de Catalunya. Avui en dia seria impensable fer una resclosa en un riu –el Ter en té trenta-vuit, perquè té un desnivell molt gran–, fer una resclosa, fer un canal, portar-ho un en un descampat, perquè quan no coincidia el desnivell del riu amb una població com Manlleu –jo soc de Manlleu també–, doncs ho feien en un descampat. Feien les colònies –la Colònia Vidal, la colònia Borgonyà–, portaven immigrants allà, feien la casa de l'amo, la fàbrica, ho feien tot. Això avui en dia seria impossible. L'ACA es tornaria boja. És a dir, sapiguem que estem legislant en temps moderns en aquests moments; això ho hem de tenir molt clar. No faríem ni el pantà de Sau ni el pantà de Susqueda en aquets moments. Els pantans de Sau i de Susqueda porten aigua a Barcelona i porten energia elèctrica. Avui en dia seria impossible mediambientalment enfrontar-se amb el nimby, amb el *not in my backyard* que diuen la gent –no ho volen. Tothom vol les coses, però ningú ho vol a casa seva. Ara ho veuen vostès amb el Plater i totes aquestes coses. Vull dir, hem de legislar en temps moderns, perquè són temps moderns, però sense oblidar que el camp té unes especificitats.

I lo més important, ja que parlo de medi ambient també... –després parlarem de feina, eh?–, han de tenir molt en compte també que almenys hi han dues diferenciacions que hi han de ser: les que són actuacions que són irreversibles i actuacions reversibles en el món rural. Irreversibles, per exemple, quan jo baixava a veure'ls a tots vostès aquí a Barcelona, passem per Montcada i, baixant a mà dreta –jo ja tinc una certa edat–, he vist desaparèixer una fàbrica, no una fàbrica, una muntanya davant de la fàbrica de ciments. Per què ha desaparegut la muntanya? Perquè hem de fer habitatges. Ara n'hem de fer 214.000, segons ha dit el Govern de la Generalitat, en cinc anys, però els habitatges s'han de fer amb ciment i amb pedres. Això és una actuació en el medi ambient irreversible. En canvi, hi han actuacions en el món rural que són reversibles. Quan els pagesos deixen de

desbrossar, de conrear lo que sigui, la natura, en dos, tres anys, torna a ocupar exactament els seus espais. Per tant, no tinguem por –ara parlarem de la situació de la xarxa elèctrica– de coses com els parcs fotovoltaics, l'energia eòlica, perquè, descuidant els cargols, hi ha una nova tecnologia. Això no qüestiona el món rural, no qüestiona l'impacte ambiental com els pot qüestionar, per exemple, la fàbrica de Lafarge de ciments, que ha fet desaparèixer una muntanya. Vull dir, amb això he de dir que no...

I abans de passar unes projeccions que faré un moment, ràpidament, també els hi demano una cosa que tinguin com a mentalitat. Nosaltres, els anys vuitanta, els empresaris –soc un petit empresari; com que represento les cambres, he de parlar d'això– doncs no érem gaire..., érem blasmat. Clar, era la transició, veníem de l'època franquista. Els empresaris hi havíem de ser igual, perquè bé havíem de treballar, bé havíem d'allò, però no teníem gaire bona premsa. Ara els empresaris, gràcies a Déu, tenint en compte que l'empresa ja es considera que és empresa i treballadors, ara ja és un ens indissoluble, doncs ja tenen bona premsa, és a dir, ara són preuats, els empresaris, entenent empresa i treballadors. Els autònoms és una altra... Alberto, els autònoms és un altre món, vivim en un altre món. Són els llimbs, això que el Papa de Roma va dir que no existia, ja. Doncs estem als llimbs. Els autònoms és a part. Els pagesos i ramaders encara en aquests moments no estan preuats; encara tenen un estigma, un estigma mediambiental, un estigma de que contaminen, un estigma de que no acaben d'aportar a la societat, quan resulta que ens estan donant menjar, ens estan endreçant el territori amb lo que poden, cada dia intenten fer-ho més, d'endreçar el territori, vull dir. I m'agradaria que agafessin aquesta mentalitat de dir: pagesos i ramaders també han d'estar a aquest nivell d'empresaris preuats i no blasmat. Això m'agradaria dir-los, perquè d'allò.

I ara faré una mica de projecció, rapidíssimament. Si me'n surto, Glòria, i, si no, m'ajuda vostè. Aviam. Contrasenya; u, dos, tres, quatre –ja la sap tothom. U, dos, tres, quatre. Ara. Miri, jo... O sigui, ho poden veure vostès. Problemes que hi ha. Escolti, són en general, però això és un problema. Miri, quan... Parlem d'en Trump. Quan hi hagi la guerra, aquest d'allò, el Defcon 5 en Trump diu que és la pau. I el Defcon 1 és guerra. Hi han uns nivells de... Defcon 1, Defcon 2... Nosaltres, a nivell de xarxa, de saturació de xarxa elèctrica, estem a Defcon 2. Estem molt a prop del

col·lapse. Perquè és una vergonya com a país que, l'any 2025, el setanta per cent de les noves sol·licituds en un any de subministres elèctrics s'haguessin de denegar perquè no es pot donar subministrament elèctric. Això és Defcon 2 a punt de l'1 – això és gravíssim. Només en van concedir un..., concedides un dotze per cent –ho veuen vostès aquí. Però jo, ara, ja que parlem del món rural..., sàpiguen una cosa: aquest món rural és el que proporcionarà el terreny per poder-hi fer, amb el Plater o lo que sigui, doncs instal·lacions eòliques i instal·lacions fotovoltaïques. Malgrat proporcionar el terreny, el sòl serà el qui ho patirà més això, perquè, a més de proporcionar-ho, és molt més difícil que a ell li facin abastiment elèctric, perquè faltará el transformador, perquè la línia és molt més cara per portar-la a una sola masia que no pas a una població de cinquanta mil habitants en amunt. Per tant, aquest sacrifici que farà el món rural m'agradaria que el tinguessin en compte en aquest tema, eh? Vull dir que això és una de les coses que m'agradaria dir-los.

Després, jo també els havia de dir... –i amb això dono la raó al senyor Alberto Villagrasa, del PP, i al senyor Manel Ezquerro, del PSC–, si miren vostès això amb dades del Banc d'Espanya, mitjana de regulació sectorial total per any: l'agricultura, 1.300 regulacions. Això explica que quan els pagesos se'n cansen se'n van al creuament, allà a Osona –jo soc d'Osona–, a la C-17 i la C-25, i allà doncs representa que amb quatre tractors tallen dues vies importants de Catalunya. Mil tres-centes regulacions; tèxtil, petroli, cautxú i plàstic no arriben a cent. Això, si estem una mica amb un secret això és perquè els consells d'administració del cautxú, petroli, plàstic estan farcits d'exministres, exsubsecretaris, i aquests hi deuen vetllar, i, en canvi, els pagesos som tots autònoms. Vull dir que sàpiguen que aquestes regulacions..., es parla aquí de que s'aniran tirant en avall, però que estem en un nivell doncs ja també de molta problemàtica.

Hi han altres problemes. Les comissions territorials d'urbanisme. Miri, la Catalunya Central: que hi hagin 144 municipis englobats en una sola comissió territorial d'urbanisme que faci sis reunions l'any –a vegades en fa vuit–, amb trenta-vuit components amb veu i vot, que vol dir que només n'hi ha un que mana. Quan n'hi ha trenta-vuit que voten, només n'hi ha un que mana, vull dir que d'allò. Això em sap molt greu dir-ho, però és una aberració organitzativa. Això està molt bé que es vagi simplificant, perquè això no funciona. Això engloba set comarques. Què deuen saber

els del Solsonès de les necessitats del Moianès i d'Osona? Tot això és lo que està afectant el món rural de forma intensa, i jo voldria que ho entenguessin, això.

Després, els hi explico un problema que tenim, general, però com que ve derivat també del món rural... Tenim un problema de contaminació a Osona per causes orogràfiques: estem encerclats pel Cabrerès, el Parc Natural del Montseny, el Lluçanès, i la marinada ens porta des de Barcelona, diguem-ne, doncs tota la contaminació de Barcelona pel congost, pel Vallès. Serem multats per la Unió Europea –75.000 euros cada dia– a partir del 2030. S'ha de solucionar això. Un dels problemes el tenen les dejeccions dels animals, és a dir, l'agricultura i la ramaderia. *I estamos en ello*. Però lo que m'agradaria que entenguessin vostès és que hauríem d'intentar des del Parlament de Catalunya que el desdoblament de l'R3... Les rodalies no es poden fer totes de cop; s'han de fer quan hi hagin operaris, quan hi hagin diners, quan el ministre Puente, el *ministro* Cuerpo..., tots aquests. Però el que m'agradaria que entenguessin és que potser hauria de ser prioritari començar pel desplegament de l'R3 per solucionar aquest problema greu de contaminació, perquè ens estan dient: «Hauran de parar les activitats empresarials i industrials.» Això..., això ja entendran vostès que és de molt difícil pair. Per tant, la solució a tot això és treure els busos i treure el trànsit de la C-17, i una R3 desdoblada, elèctrica, ens pot ajudar en aquest problema.

Perdoneu, ja estic acabant. Veuran vostès també que el sector s'hi ha posat. Estem millorant. Les fonts, en els últims vint anys, han millorat un catorze per cent el nivell de nitrats, gràcies a la pressió de les normatives, gràcies a la pressió de grups com el Grup de Defensa del Ter i gràcies sobretot a la pròpia autoresponsabilitat dels pagesos i ramaders. Estem millorant un catorze per cent els últims vint anys els aqüífers, malgrat que la cabana porcina, per exemple, a Osona, que és allà on tenim dades, va pujar un vint-i-vuit per cent.

A partir d'aquí, què hem de fer? Ara parlem de feines al món rural. Valoritzar aquests residus. Aquí veuen vostès lo del nitrat de Xile. Als anys quaranta o cinquanta, com que les nostres terres no estaven fèrtils, a Lleida i a Osona portaven guano i salnitre de Xile, ho portaven de Valparaíso i Iquitos. Uns senyors l'agafaven, l'assecaven, ho portaven. Un capità ho portava pel canal de Panamà –mirin la cadena de valor, la

transmissió de tota aquesta cadena de valor. Ho descarregaven als ports de Barcelona o Tarragona. I el senyor que pagava aquesta rajola de València que posa «nitrato de Chile» era el que ho comercialitzava als nostres camps, que estaven sedegant per adob, per comptes de fer vuit-cents quilos de patata per hectàrea, doncs poder-ne fer 1.200 a 1.400. Estem parlant dels anys cinquanta, seixanta. Això ara ens

Fitxer 07COSDARC9

sobra. Ara d'això n'haurem de fer biogàs –biogàs–, i del que ens sobra del forestal haurem de fer-ne biomassa. Però aquí tornem a entrar, amb el biogàs i la biomassa, en el nimby, *not in my backyard*. Ningú vol que es faci una planta de biogàs a casa seu, ni al costat de casa seu, ni al darrere o al costat de casa seu. Bé, que sàpiguen això –jo els hi dic això.

I també com és important per mi que sàpiguen –i això al Parlament de Catalunya m'agradaria que ho tinguessin molt clar– que el món rural català és l'últim reducte del català. És a dir, quan s'està dient que estem perdent a pistonades el català, l'ús del català a Barcelona, als àmbits aquests, diguem-ne, poblacionals grans –fins a Vic–, que sàpiguen que el món rural català és català, parla català i parlarà català. I si algú va a treballar al món rural... –i ho saben els de Lleida–, doncs els immigrants que hi van abans parlen català, al cap d'un poc temps, que no pas un altre idioma, castellà o lo que sigui. Per tant, a això haurien de fer una mica d'atenció al Parlament de Catalunya, que el món rural, per nosaltres, és lo més important.

I, a partir d'aquí, després a vostès els hi he deixat ja una mica d'allò, ja una mica de projecte, d'intentar fer una mica de turisme rural a la Catalunya Central. S'ho miren; poden criticar-ho poden d'allò. Està entre el Parc Natural del Montseny i l'espai de les Guàrdies. El conseller Sàmper –i haig d'agrair-l'hi– va entomar-ho de seguida bé, perquè és un antiincendis increïble entre un Parc Natural del Montseny, densament arborat, i l'espai de les Guàrdies. Mil hectàrees. Doncs a l'ajuntament... D'un sol propietari, que es poden transformar en un parc que estarà vigilat vint-i-quatre hores, 365 dies, pasturat, i d'aquesta manera evitarem incendis.

I jo crec que de moment em sotmeto a les seves preguntes, si volen, i els hi agraeixo molt que m'hagin escoltat.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyors diputats.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Pujadas. Ara el que farem és canviar el lloc dels compareixents, i continuariem la comissió.

(Pausa llarga.)

Doncs continuem les compareixences. I seria ara el torn de la senyora Yolanda Funes, la secretària de Canvi Climàtic i Transició Justa de la UGT de Catalunya.

Yolanda Funes Reyes (secretària de Canvi Climàtic i Transició Justa de la Unió General de Treballadors de Catalunya)

Bon dia a tots i a totes. I moltes gràcies, presidenta, membres de la comissió, per donar la paraula a la UGT de Catalunya com a entitat que participa a la comissió [#03.26] de l'agenda rural de Catalunya. Gràcies, diputats, per escoltar.

Des de la UGT de Catalunya agraïm aquesta oportunitat per fer valdre aquesta comissió com un espai imprescindible d'intercanvi de coneixement i d'impuls de l'agenda rural i de l'estatut de l'agenda rural. I volem exposar la nostra mirada sindical i compromesa amb el present i el futur del món rural.

Els eixos de treball que estructurin aquest repte 6 són diversos i complementaris. Per aquest motiu, considerem necessari exposar de manera clara i ordenada els elements principals del repte 6. Des d'UGT de Catalunya, com a agents socials, parlem de treball, de persones, de drets i d'oportunitats, i també, lamentablement, hem de parlar de desequilibris, de dèficits estructurals i de decisions polítiques que han condicionat durant dècades la vida als territoris rurals. Els reptes laborals del món rural estan íntimament lligats als reptes demogràfics. No podem analitzar la pèrdua de població, l'envelliment o la manca de relleu generacional sense posar el focus en el mercat de treball. Allà on no hi ha feina digna, estable i amb drets, la gent marxa, i quan marxa el jovent es trenca la continuïtat dels projectes vitals, econòmics i comunitaris. Per això, quan parlem d'agenda rural, parlem necessàriament d'ocupació i de condicions laborals.

És necessari dinamitzar el mercat de treball amb noves polítiques adaptades al context rural. Des del SOC tenim constància d'alguns programes relacionats amb el món rural, però, la veritat, analitzant tots els programes que hi ha des del SOC, cal una empenta més forta si de veritat volem potenciar el sector i els territoris. És imprescindible dinamitzar el mercat de treball amb noves polítiques públiques adaptades al context rural. Cal una taula de seguiment dels programes i de la seva execució. No només hem de demanar programes al SOC que siguin realment amb les ràtios i amb les condicions que necessita cada territori, sinó també l'execució d'aquests. Els programes s'han de definir en base a les necessitats de cada territori, tenint en compte que en molts casos lluitem contra la despoblació. Les polítiques públiques i els seus programes han de definir ràtios diferents, adaptant-se a cada situació, que són escenaris diferents, necessitats diferents, polítiques adaptades al món rural. Cal una finestra única per a la coordinació de la dinamització economicolaboral, per a la recerca d'ocupació rural i la millora de la intermediació laboral.

Des d'UGT de Catalunya defensem una transició justa i ordenada al món rural. «Justa» vol dir que cap treballador ni treballadora queda enrere i «ordenada» vol dir que de veritat la transversalitat entre els departaments sigui efectiva per aconseguir tot allò que demanem i que no quedi només en paper. Per això, una feina interdepartamental i de diàleg social. Des de l'Agència Catalana d'FP, per exemple, hem fet un pas important amb el tema de la territorialització, modificant els paràmetres per a la formació reglada, adaptant l'oferta formativa a les necessitats i eliminant la barrera de ràtios per als territoris menys poblats. Actualment, les formacions existents, però, no són suficients. Tenim activitats eqüestres, aprofitament i conservació del medi natural, gestió forestal i medi natural, paisatgisme i medi natural, producció agroecològica, producció agropecuària, ramaderia i assistència de sanitat animal. Però hem d'anar molt més enllà i de veritat veure quines són aquestes formacions reglades, quin n'és el seguiment. Ara que hem eliminat les ràtios, que per fer una família no fa falta omplir un número, sinó que tenim en compte els territoris que estan més despoblats, veure la seva execució.

Actualment, estem treballant en el decret de l'FP virtual, que creiem que pot suposar una eina per afavorir la formació al món rural i una eina contra la despoblació, ja que

serà molt eficient per al jovent. Des d'UGT volem una transició que no sigui imposada des dels despatxos, sinó construïda amb el territori i la seva gent. Generar oportunitats d'ocupació és imprescindible per garantir l'arrelament, especialment de la gent jove. Cal facilitar el relleu generacional, però no només amb discursos, sinó amb mesures concretes. Això vol dir potenciar els oficis del món rural amb la formació reglada i des del SOC, reconeixent-los socialment i dignificant-los laboralment. Parlem de pastors, de gestores i gestors forestals, de treballadores agràries, de professionals de la indústria alimentària local, d'artesans, d'oficis essencials que han estat invisibilitzats massa temps i que sovint es desenvolupen en condicions precàries.

I quan parlem de treball digne no podem deixar de parlar dels temporers. Portem anys reivindicant que es pagués el salari mínim interprofessional. Recentment, hem aconseguit que se signés un preacord crucial, que és el conveni agropecuari, després d'anys de reivindicació. Aquest obliga a proporcionar allotjament gratuït si el treballador o treballadora viu a més de setanta quilòmetres del lloc de treball. Però, lamentablement, hi ha un incompliment sistemàtic: o no proporciona l'allotjament o són unes condicions infrahumanes o bé se'ls hi cobra.

També hem de ser conscients que el món rural concentra un potencial enorme de nous nínxols d'ocupació; l'ocupació verda n'és un exemple clar: energies renovables, gestió forestal preventiva, gestió d'espais naturals i culturals, l'ecoturisme rural sostenible, el comerç de quilòmetre zero, l'impuls del sector agrari i ramader amb valor afegit. Tanmateix, totes aquestes oportunitats requereixen planificació, anticipació, formació i capacitat de les persones treballadores, però sobretot de condicions laborals dignes. Catalunya no pot permetre sectors verds construïts sobre feina precària.

Parlar de transició i de canvi ens obliga a parlar de justícia social. No podem permetre que ningú quedi enrere. Els processos de transformació econòmica i productiva han d'incorporar mecanismes de participació real de les persones treballadores. La veu del territori no pot ser ornamental; ha de ser determinant. Això implica també actuar de manera decidida contra l'economia submergida, que encara pesa molt en alguns sectors del món rural. L'economia submergida és explotació, és

vulneració de drets i és competència deslleial. Igualment, cal combatre la temporalitat excessiva i garantir treball digne en condicions segures, saludables, equitatives i igualitàries per a tothom.

En aquest punt volem posar un accent clar en la situació de les dones al món rural. Sense visibilitat, sense reconeixement i sense drets laborals no hi ha futur. Les dones sostenen l'activitat econòmica –cures, cohesió social, vida comunitària–, sovint sense reconeixement formal. Calen polítiques actives d'igualtat, d'accés a l'ocupació, de conciliació i de corresponsabilitat, i Cal fer-ho també apostant per l'economia social i solidària com a model que posa les persones al centre. Calen polítiques d'igualtat al món rural, generant espais d'oportunitat amb perspectiva de gènere.

Hem de tenir clar que per garantir un canvi al món rural cal fer una aposta equitativa, i aquí apareix una qüestió clau: la inversió en serveis públics i en mobilitat sostenible. Sense sanitat, sense educació, sense serveis socials, sense transport públic l'arrelament és impossible. No estem parlant de privilegis, sinó d'equitat territorial. Viure al món rural no pot significar renunciar a drets bàsics. La mobilitat sostenible és, a més, una eina imprescindible per connectar persones, llocs de treball i l'activitat econòmica.

Tot això ens porta a la necessitat de dinamitzar l'economia local rural amb una visió estratègica. Calen plans territorials construïts amb debats sectorials, amb participació activa de les persones treballadores, de les organitzacions sindicals i de la gent del territori. Plans de reindustrialització adaptats a la realitat rural que aprofitin recursos locals i generin ocupació estable. Quant als polígons, el repte 6..., crec que transversalment hauríem de parlar per estudiar el mapa generat amb els polígons potencials d'aquí a vint-i-cinc anys vista.

Des de la UGT de Catalunya també creiem imprescindible donar suport a l'emprenedoria i a les persones autònomes, però amb criteris de sostenibilitat i de drets. L'autoocupació no pot ser la sortida obligada davant una manca d'alternatives; necessita l'acompanyament, recursos, finançament i protecció social. La innovació rural ha d'anar més enllà del discurs. Necessitem espais tecnològics al territori, amb recursos, amb dotació econòmica, amb suport públic i amb una clara voluntat de

generar ocupació de qualitat. Hem d'agilitzar i donar resposta amb una finestra única que ofereixi assessoria i acompanyament per a les ajudes i el finançament. S'han de potenciar els programes d'innovació i investigació, així com els observatoris locals que determinin les necessitats i les noves oportunitats de negoci a les noves tendències rurals. Hem de lluitar per un sector en un àmbit empresarial modern que posi al centre les persones treballadores.

Des de la UGT de Catalunya compartim els objectius del repte 6 per aconseguir fer arribar la innovació i la dinamització socioeconòmica al món rural, garantint l'ocupació i el treball digne, amb un procés de transició justa i ordenada que no deixi ningú enrere. Des de la UGT de Catalunya pensem que el desenvolupament del repte 6 de l'agenda rural ha de partir d'un principi bàsic: sense recursos econòmics suficients, sense personal i sense participació de les persones treballadores i del territori aquestes mesures queden en declaracions d'intencions. Cal passar del marc estratègic a l'acció concreta, amb calendari, pressupost i responsabilitats clares. Des de la nostra organització, i amb un tarannà sindical, considerem que l'agenda rural no pot desvincular-se del treball digne i de la justícia social per garantir un present i un futur per al món rural i la seva gent.

I, en aquest sentit, volem destacar els següents punts que tenen una rellevant importància per a la nostra organització: el pla de desenvolupament de les polítiques d'ocupació rural; potenciar programes d'ocupació al món rural vinculats als projectes estratègics del territori; territorialització del SOC amb una xarxa d'ocupació rural urbana; dignificar les feines típicament rurals; visibilitat de la dona al món rural; generar oportunitats per als joves i el relleu generacional; noves feines de l'economia rural sostenible, l'economia verda i circular; accés als serveis essencials; turisme sostenible –que, per cert, estem treballant un acord, un pacte sobre turisme sostenible, per la qual cosa dic que hem de treballar de forma interdepartamental–; formació i oficis; innovació i recerca; digitalització; incentius per consolidar llocs de treball. I, naturalment, des de la UGT de Catalunya ho diem amb claredat: sense treball digne no hi ha agenda rural possible, ja que sense drets laborals no hi ha cohesió territorial i sense participació de les persones treballadores no hi ha transició justa.

El món rural no pot ser un espai de sacrifici ni un laboratori d'excepcionalitats a la baixa; ha de ser un espai de present i de futur, amb oportunitats, amb drets i amb vida. Per això és imprescindible que es compleixi el compromís del Govern d'un pacte rural ja, transversal i amb indicadors mesurables. Aquesta és la nostra aposta i aquest és el compromís que avui posem sobre la taula.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies per la seva compareixença, senyora Funes. I passàriem ara a la darrera compareixent en aquest bloc, la senyora Cristina Rodríguez, la secretària de Transicions Justes i Territori de Comissions

Fitxer 07COSDARC10

Obreres de Catalunya.

Cristina Rodríguez Vila (secretària de Transicions Justes i Territori de Comissions Obreres de Catalunya)

Hola, bona tarda a tothom, presidenta, diputades i diputats. Bé, des de Comissions Obreres de Catalunya valorem positivament que l'agenda rural de Catalunya incorpori el repte de la innovació, la dinamització econòmica i la creació de les noves oportunitats al món rural com un dels eixos estratègics de país. Compartim la necessitat de transformar el model econòmic rural per fer-lo més resiliència, sostenible i divers, capaç de generar oportunitats per retenir població, especialment de jove, i garantir la cohesió territorial.

Comissions considera l'agenda rural com una oportunitat estratègica per construir un model territorial més equilibrat, socialment just i ambientalment sostenible; ara bé, també cal fer-ne una lectura crítica per garantir que les transformacions proposades no derivin en noves desigualtats, precarització laboral o mercantilització dels recursos i dels serveis públics. Reivindiquem una transició justa com la resposta per assegurar els drets de les persones treballadores i la justícia social en els processos de transició cap a un nou model productiu sostenible, una transició justa que inclou les relacions laborals, les formes i els mitjans de producció i consum, però

també les polítiques públiques en educació i formació per a l'ocupació, protecció social, mobilitat i l'ordenació territorial.

Comissions comparteix especialment la idea que no hi pot haver cohesió social sense cohesió territorial. El despoblament rural no és només un problema demogràfic; és també conseqüència de dècades de desinversió pública, centralització administrativa, precarització econòmica i debilitament dels serveis públics. En aquest sentit, l'agenda encerta quan planteja que el món rural no pot ser considerat únicament com un espai productiu o paisatgístic, sinó que és un espai de vida amb drets plens de ciutadania. El món rural no pot continuar assumint una situació estructural de desigualtat respecte al dels entorns urbans. Parlem de territoris que durant dècades han patit manca d'inversions, pèrdua de serveis, dificultats de mobilitat, envelliment demogràfic i precarització dels sectors econòmics essencials. I, malgrat això, són territoris imprescindibles per al conjunt del país: produeixen aliments, gestionen recursos naturals, preserven la biodiversitat, generen energia i sostenen patrimoni cultural i ambiental.

Vull fer referència al pacte nacional per a la indústria, recentment aprovat. El pacte nacional per a la indústria combina un enfocament horitzontal amb un enfocament sectorial. Per Comissions, era un error molt greu no tenir en compte la territorialització del pacte nacional per a la indústria. La primera deficiència que Comissions va posar sobre la taula és que sense territorialitzar el pacte no es pot parlar d'un autèntic pacte nacional per a la indústria. La gran desconexió de les necessitats i oportunitats dels diferents territoris de Catalunya fa que el pacte estigui pensat per a Barcelona i la seva àrea metropolitana. Comissions va posar l'exemple de com diferents territoris de Catalunya tenen espais de concertació territorial on treballen conjuntament amb una agenda compartida per a la transformació econòmica del seu territori. Així doncs, el pacte nacional arrenca el compromís que, a través de la Comissió Executiva Permanent, es crearà un grup per anar treballant la diagnosi diferenciada per territoris, amb objectius i indicadors territorials on les polítiques industrials siguin adaptades al seu teixit econòmic i social i amb infraestructures claus que connectin el territori amb la resta de Catalunya, potenciant el talent i la formació per arrelar la gent al territori.

Per fer-ho possible, es posa –i ho incorpora el pacte nacional– l'exemple de l'agenda compartida G10 per a la transformació econòmica de les Terres de Lleida. Així doncs, per primera vegada es tindrà en compte i s'escoltarà el què els territoris necessiten per transformar el seu model econòmic, social i laboral. Per això, creiem que treballar coordinadament des de tots els espais de diàleg social i concertació territorial amb tots els agents és clau per poder articular de veritat polítiques públiques que puguin fer front a les dificultats del món rural. En aquest sentit, considerem especialment rellevants diferents aspectes.

La centralitat del món del treball. No hi haurà reequilibri territorial ni revitalització rural sense ocupació estable i amb drets. Les noves oportunitats vinculades a la digitalització, a les energies renovables, a la bioeconomia, al turisme sostenible o a les cures no poden reproduir models de precarietat, temporalitat o baixos salaris. Comissions comparteix la necessitat de diversificar l'economia rural, però alerta del risc que alguns discursos sobre la nova ruralitat derivin en l'autoocupació precària, falsa emprenedoria, economia de baixos salaris, externalització laboral i dependència excessiva del turisme. Cal reforçar l'ocupació estable i amb drets, la negociació col·lectiva amb convenis col·lectius forts –els convenis col·lectius més precaris, amb salaris més baixos, es donen en els territoris on hi ha més despoblament rural i falta d'oportunitats–, les polítiques actives d'ocupació adaptades al territori. Potenciar l'FP dual, centres integrats amb vinculació al territori. En formació professional, acreditació de competències i orientació professional; la formació en les seves diverses formes; formació al llarg de la vida. La requalificació és un element clau per a les persones que treballen en sectors en transició. Per tant, la potenciació dels centres de formació professional integrada, amb especialització sectorial i forta vinculació territorial, és clau.

La dignificació dels sectors tradicionalment invisibilitzats, com el treball de cures, la pagesia, la ramaderia extensiva o la gestió forestal. Especialment rellevant és el paper de la indústria agroalimentària, la bioeconomia, les cures, la gestió forestal i les energies renovables. També reclamem que qualsevol ajut públic vinculat al desenvolupament rural incorpori clàusules socials i laborals.

Pel que fa als serveis públics com a condició de desenvolupament rural, la innovació i el teletreball poden generar oportunitats, però no substitueixen l'escola rural, la sanitat de proximitat, el transport públic, l'habitatge assequible ni la connectivitat universal. La cohesió territorial exigeix garantir igualtat efectiva de drets independentment del lloc de residència, visquis on visquis.

En la lluita contra el despoblament, l'habitatge és un factor central. S'ha d'ampliar el parc públic d'habitatge rural, la rehabilitació energètica d'habitatges, la mobilització d'habitatges buits, la limitació de l'especulació turística, l'habitatge assequible per als joves i treballadors i treballadores. També és necessari regular millor els impactes del turisme rural i de la compra especulativa de segones residències, que en molts municipis està expulsant la població resident. No n'hi ha prou amb incentius fiscals o campanyes de promoció territorial.

Pel que fa a la transició ecològica justa i territorialment equilibrada, Comissions defensa una transició ecològica cap a una economia descarbonitzada, però reclama que sigui socialment justa i equilibrada territorialment. Considera que el món rural no ha de ser només un espai productor d'energia per a les ciutats, sinó que els projectes de renovables han de generar retorn social, ocupació de qualitat i riquesa al territori. En aquest sentit, cal una visió estratègica davant dels grans projectes impulsats per multinacionals, avaluant-ne detingudament l'impacte social i ambiental real. A més, considerem que els municipis on s'instal·len aquests parcs s'han de poder beneficiar d'un menor cost del preu de l'electricitat, així com facilitar polítiques socials adreçades a col·lectius que pateixen pobresa energètica.

També considerem que, a l'hora d'avaluar els projectes d'instal·lació de parcs de renovables, cal prioritzar la seva implantació en espais degradats, fomentant-ne el desplegament en teulades de polígons, perifèries de nuclis urbans o infraestructures ja existents abans que en el sòl rústic. Això facilitaria la creació de comunitats energètiques. És important que es creïn espais de participació, com ara les taules del diàleg social, per generar un consens territorial ampli abans de la seva aprovació.

Per altra banda, també cal aprofitar els residus locals, com la biomassa forestal i les dejeccions ramaderes, per crear ecosistemes industrials que generin ocupació local, fomentant la recerca i la innovació en bioeconomia i economia circular. Un exemple

són les plantes de biogàs i el biometà. En aquest cas també considerem que cal avaluar els projectes incorporant-hi la perspectiva social i laboral per garantir la implantació d'instal·lacions amb un impacte positiu per al territori.

Pel que fa a l'economia social i cooperativisme i democràcia econòmica, valorem molt positivament el paper que l'agenda rural atorga a l'economia social i cooperativa. El cooperativisme és una eina estratègica, perquè genera arrelament, redistribueix riquesa, evita deslocalitzacions i reforça la cohesió comunitària. Per això defensem reforçar els ateneus cooperatius, les cooperatives de serveis, les comunitats energètiques i els projectes d'economia social vinculats al territori.

I, pel que fa a la governança i la participació, les polítiques rurals no es poden construir sense participació de tots els agents institucionals, administratius, socials i econòmics –ja ho he dit abans–, una estratègia d'agenda compartida com un instrument de planificació a curt, mitjà i llarg termini que promou la transformació del sistema econòmic actual de diferents territoris per revertir dèficits territorials i aprofitar oportunitats globals en termes justos i de reequilibri social, econòmic, de serveis i d'infraestructures. Comissions vol formar part estable dels espais de seguiment i governança de l'agenda rural, perquè la veu de les persones treballadores és imprescindible per garantir que les transformacions econòmiques dels territoris es faci amb criteris de justícia social. Des de Comissions defensem una agenda rural que no tingui com a únic objectiu fixar població, sinó garantir drets, oportunitats i qualitat de vida. La cohesió territorial és una qüestió de país, i comença quan viure en un poble no és un desavantatge.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies. I gràcies als quatre compareixents en aquesta intervenció. Ara passarem al torn dels grups parlamentaris. Comencem, com sempre, amb el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula el diputat Ignasi Prat.

Ignasi Prat i Sarri

Moltes gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, gràcies per la compareixença a la senyora Funes i a la senyora Rodríguez. Aniré per parts. Parlaré primer amb els

sindicats, en aquest sentit, i després doncs ho traslladaré a la resta dels compareixents tant de la cambra com de la PIMEC.

Estic completament d'acord, senyora Rodríguez, que el pacte nacional ha de ser molt més territorialitzat, perquè, si ens creiem la vertebració territorial, això ha de ser imprescindible. I, per tant, jo us faig una pregunta a nivell global, i, llavors, bé, contesteu com considereu. Però no sé si hi ha prou una aposta per generar ocupació de qualitat fora de l'àrea metropolitana, perquè jo ara em centraré en ocupació, sobretot, en habitatge i en mobilitat. També hi ha una qüestió rellevant, que és que la manca d'habitatge assequible està afectant treballadors essencials com els sanitaris, mestres, personal de servei, i no sé si tenen prevista alguna actuació al respecte a través de les seves cooperatives per ajudar aquesta gent. Si detecten dificultats perquè els treballadors públics vulguin establir-se en determinats municipis rurals, perquè, òbviament, la manca de freqüències ferroviàries també a nivell de mobilitat, la manca de freqüències ferroviàries o de transport públic penalitza treballadors del món rural, i això és una evidència clara, i el model actual de mobilitat contribueix sí o sí al despoblament. I, llavors, què prioritzen per millorar el model. Perquè, clar, hauríem de començar a prioritzar coses, perquè, clar, vull dir, si parlem així, a l'engròs, doncs mai ens quedem amb res i, per tant, crec que és important començar a prioritzar coses.

Llavors, amb el tema del mercat laboral, si detecten alguna precarització específica en el món rural respecte als entorns urbans, perquè, clar, òbviament, això també és molt rellevant, perquè no sé si estan d'acord amb alguns incentius fiscals o amb alguna qüestió aquesta... I, llavors, també per trobar mà d'obra qualificada en els municipis petits quins són els principals hàndicaps que hi han actualment.

Pel que fa a la qüestió de la cambra i de la Pimec, estic completament d'acord que el sector alimentari és estratègic en el món rural, però també ho són, com també molt bé ha dit el senyor [12.17], el comerç, la restauració i les petites empreses. I, llavors, no sé si són partidaris de generar accions fiscals concretes al món rural per poder competir amb el món urbà, i això crec que potser és important de posar-ho sobre la taula, perquè de vegades tot queda una mica com queda.

Llavors, l'estudi sobre quins són els principals problemes greus per al relleu generacional, si teniu algun estudi fet en aquest sentit i si tenen la percepció que hi ha massa planificació amb l'agenda rural i poca execució real.

També hi ha un tema important, que hi han unes mesures urgents que consideren..., quines mesures urgents consideren imprescindibles perquè l'agenda rural no quedi només en una declaració d'intencions. I si tenen la sensació de que Catalunya continua legislant des d'una mirada massa metropolitana, i això també crec que ho hauríem de posar en valor d'una vegada per totes.

També voldria traslladar que estic completament d'acord amb la cambra quan hem de canviar l'estigma de la pagesia. Sense pagesia, òbviament, no hi ha aliments, i la sobirania alimentària en aquest país és molt important si realment ens la creiem. I, per tant, ja és hora doncs de donar que la pagesia tingui el valor que es mereix i ja toca d'una vegada per totes.

I, a nivell global, entre la Pimec i la cambra, m'agradaria saber quines tres actuacions prioritàries farien demà mateix si haguessin de revertir el despoblament rural.

I aquí em quedaria. Crec que amb això ja en tindríem prou.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. És ara el torn del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. I té la paraula la diputada Montse Bergés.

Montse Bergés i Saura

Gràcies, presidenta. Gràcies, senyora Funes, senyora Rodríguez, senyor Coll i senyor Pujades. Bé, hi coincidim. De fet, jo, al conseller, en la compareixença, li he insistit, tot i que no m'ha acabat de contestar, amb el tema del seguiment... Vull dir que podem aprovar moltes accions i fer un llistat de cursos, del SOC ha fet tantes actuacions, hem creat tantes línies de subvenció per al relleu generacional, però lo que importa de veritat és tenir indicadors i mesurar i verificar el que està passant. Per això, també aprofito per dir-los que un dels objectius d'aquesta comissió és fer aquest seguiment, i en demanem aquest retorn a totes les conselleries que anem treballant, repte

Fitxer 07COSDARC11

per repte. I aquí ho demanarem, ja sigui no només avui, sinó amb altres activitats parlamentàries. Perquè jo crec que la conclusió, escoltant-los a totes i a tots, és que la diagnosi està molt ben feta; ja la sabem i sabem el que està passant. I ara el que hem de saber és si el que estem aplicant està donant resultats. L'estatut dels municipis rurals, que per nosaltres, per Esquerra Republicana, és una gran eina perquè posa aquesta mirada, però tot just se comença a desplegar. Llavors, el que hem de valorar és –quan estem dient que s'han d'adaptar totes les normatives, tot, al món rural–: funcionarà o no funcionarà? Perquè si la llei està pensada en clau d'un gran..., en clau d'àrea metropolitana, perquè ens entenguem, segurament no funcionarà. Per tant, hi haurà coses que sí, però igual aquesta mirada més integral i més adaptada al món rural potser no es pot fer només adaptant lo que ja tenim. Per tant, el que creiem i el que hem de fer nosaltres com a parlamentaris és fer aquest seguiment i adaptar aquests ajuts, que és el que heu comentat, no?

Sobretot el senyor Coll ha parlat d'adaptar els ajuts, ser més previsors i més prospecció. Trobo molt interessant, abans de que tanqui la botiga del poble, com que ja sabem que es jubilarà, doncs intentar que no tanqui. En aquest cas també, aprofitant l'exemple que ha posat la senyora Rodríguez de l'agenda compartida del G10, que conec com a lleidatana, que hi treballen totes les administracions de manera coordinada i que no va cadascú..., la diputació fa una cosa; el consell comarcal, una altra; el Govern una altra, sinó que... L'única manera de tenir... La governança és molt important en aquest cas, perquè s'han d'aprofitar tots els recursos perquè allò tingui un resultat. Per tant, aquesta serà la nostra lluita, que es pugui treballar d'aquesta manera més coordinada, més compartida. Per això aquesta governança, que potser costa més perquè no estem acostumats a fer-ho, però que cadascú treballa en el seu àmbit i no mira l'altre, no? I aquí hem vist que, perquè hi hagi activitat econòmica, hi ha d'haver un rendiment, vull dir, t'has de guanyar la vida, has de poder tenir un habitatge, has de poder arribar al lloc de treball, etcètera.

El tema dels programes de formació més adaptats i més flexibles. La senyora Funes ha comentat que sí que hi han hagut alguns exemples, però ara s'ha de veure si

estan funcionant i s'adapten. M'agradaria saber si teniu alguna informació més concreta.

Pel que fa a aquests nous nínxols d'ocupació, sí que és veritat..., i hem d'estar molt amatents al que comenten sobretot les organitzacions sindicals de que aquesta transició o aquesta transformació ha de ser justa i no pot ser amb unes condicions laborals precàries. I aquí penso que ho podem aprofitar com una mica un laboratori, no?, de noves oportunitats i que aquestes noves oportunitats puguin estar acompanyades d'aquests incentius que permetin millorar cap a aquestes condicions, com, per exemple, amb els propis convenis, no?, d'intentar, quan se fa un conveni que afecti molt el món rural, que tingui algun incentiu, que tingui alguna mesura que apropi aquesta dignificació; o, per exemple, com va fer el Govern de donar incentius al personal sanitari, perquè no és un problema de diners, sinó de que la gent no vol accedir..., no vol un lloc de treball al món rural. Doncs tot això de quina manera ho podem fer. I si ho veieu bé el tema dels incentius, o de quina manera es podria fer.

L'estatut dels municipis rurals incorpora també bonificacions fiscals a l'hora de muntar empreses i tal. També m'agradaria saber la vostra opinió, a veure si ho veieu... Segurament encara no s'està aplicant, tot i que algunes ja haurien de començar.

I, com a conclusió, segurament tot aquest camí que s'està fent amb aquesta agenda rural, que ara s'ha de concretar amb el pacte rural i que abans li hem demanat també al conseller quan estarà concretada, perquè comencem a dir: doncs, de moment, durant el calendari aquest que demanem són vint-i-cinc accions, o dos-centes, i tenen un seguiment amb uns indicadors, i si no han funcionat les hem de corregir. Jo crec que el més important és poder mesurar-ho, perquè, si no, anem fent..., hem fet vint-i-cinc cursos, hem donat tants milions d'euros en subvencions i no analitzem en quines activitats i quin retorn han tingut.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Passem ara al torn del Grup Parlamentari del PP, i té la paraula el diputat Alberto Villagrasa.

Alberto Villagrasa Gil

Muchas gracias, presidenta. Agradecer la comparecencia de los cuatro representantes. Y yo me quedo con una idea de que, sin iniciativa privada, el campo o el mundo rural no se salva, y es así. Porque se hablaba de sector agrario, evidentemente, pero también de comercio, de restauración. Si no se genera economía... Y todo esto es hablar de iniciativa privada. Y no estamos hablando de grandes empresas; hablamos de pequeños empresarios, pymes, autónomos. Y, sin iniciativa privada, no hay mercado de trabajo. Se decía: «No, dinamizar el mercado de trabajo...» Qué mercado de trabajo si no existe; no puedes dinamizar lo que no existe. Sí que existe la parte del sector agrario, que ahí sí que hay trabajo –no se llena, la gente no va a trabajar–, pero no se puede dinamizar lo que no existe.

Y para que existan puestos de trabajo tiene que existir iniciativa privada. Y cuando decimos que hace falta iniciativa privada, la Administración lo que tiene que hacer es ayudar y no molestar; no molestar y ayudar. Y lo decía el representante de Pimec, dice: «Y no subvencionar actividades» –¿cómo lo ha dicho?– «inviabiles.» La Administración se empuja en subvencionar actividades que a nadie le importan. Por tanto, las iniciativas han de salir de la iniciativa privada. Aquí hay una –la presentaba el señor Pujadas–; no sé si es buena o no es buena –así, a simple vista, me parece adecuada–, pero esto es lo que vale. Subvencionar algo que no sirve y que nadie quiere. Ayudemos a la gente, que presente iniciativas.

Y no demonizar según qué sectores. Dice: «Aumentar el parque de vivienda rural.» ¿Aumentar? Si el problema está en que esas viviendas están vacías. Será intentar ocupar legalmente aquellas viviendas que no están ocupadas, y no demonizar aquí la compra especulativa de la segunda residencia. La compra de la segunda residencia nunca es especulativa; al contrario, genera economía también, porque la segunda residencia es aquella persona que sube el fin de semana, que sube en Semana Santa, que en verano, que va en el puente y genera economía también. La segunda residencia no es especulativa. Si el problema está en que nadie compra segundas viviendas en muchas poblaciones de Cataluña. Si el problema real es que la gente no va a vivir a los pueblos: se van. Por lo tanto, no hay que incentivar más parque de vivienda; hay que ocupar legalmente el que hay. No demonizar o

criminalizar la compra de la segunda residencia, por favor; eso nunca es especulativo. Pienso en algunos pueblos que tienen treinta habitantes y que en verano resulta que tienen quinientos y generan economía. Eso es segunda residencia.

Yo creo que, al final, lo que tiene hacer la Administración es acompañar, ayudar y sobre todo lo que sí que es competencia suya es dar servicio. Es decir, la conectividad, en tema movilidad. ¿Por qué no se llega bien a algunos municipios? Conectividad en red, en wifi. ¿Cómo queremos implantar empresas si hay municipios en los que, vamos, el wifi no asoma ni por equivocación?

Hablaba entonces el *conseller*: «Vamos a digitalizar.» ¿Digitalizar el qué? Si no hay wifi no puedes digitalizar nada. Eso sí que es competencia de la Administración pública, que la red llegue a los municipios. Si no, ¿de qué estamos hablando? ¿De qué estamos hablando? «No, quiero hacer un hotel rural, para que venga gente.» Sí, pero tienes que digitalizar tu sistema para saber qué personas vienen. Sí, ¿con qué? Será digitalizar de dedo, a mano, a escribir los nombres a mano. Entonces, eso sí que es competencia de la Administración pública, que las nuevas tecnologías lleguen para poder generar puestos de trabajo. Pero los puestos de trabajo, dinamizar el mercado de trabajo corresponde a la iniciativa privada.

Y luego dice: «Velar por los derechos laborales de la mujer.» Será de todas las personas. ¿Qué derechos laborales tienen los hombres que no tengan las mujeres? Será garantizar los derechos laborales de todo el mundo. Y, si alguien no los tiene, se denuncia. Pero la dinamización o la lucha contra la despoblación rural a nivel económico no solo depende del sector agrario, sino –se decía– de la diversidad económica. No se trata de poner una escuela; eso es empezar la casa por el tejado. Si no hay actividad económica, si no hay comercio, si no hay sector agrario, si no hay restauración, no hay personas; si no hay personas, no hay niños, y, si no hay niños, ¿para qué queremos una escuela? Es así. Primero, repoblemos, que haya actividad económica, y luego los servicios tienen que venir. Pero no empecemos la casa por el tejado.

Gracias.

La presidenta

Gràcies, diputat. I passem ara el torn al Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula el diputat Rafael Villafranca.

Rafael Villafranca Mercé

Sí; gràcies, presidenta. Gràcies als compareixents i a l'exposició que han fet els quatre. Bé, començaré en primer lloc per les intervencions que han tingut el senyor Coll i el senyor Pujadas. Estic totalment d'acord amb el tema de que la pagesia és la que ens dona de menjar. O sigui, els aliments no apareixen als prestatges del supermercat com per art de màgia, no?, sinó que darrera està l'esforç d'un sector primari –ramaders i pagesia, fonamentalment. I hem de tenir en compte quan parlem del sector primari que no només parlem de la pesca, de la ramaderia o de la pagesia, sinó que també parlem de la indústria agroalimentària, la qual s'ha fet una extraordinària importància perquè són unes activitats, un dels motors econòmics més importants d'aquí Catalunya. Milers de famílies en depenen econòmicament, i, si aquestos marxen –ja em refereixo amb caràcter general–, el sector primari doncs, evidentment, ens quedem també..., marxen altres possibilitats: no hi ha famílies, no hi ha activitat al poble, i ens quedem sense escoles, sense indústria, sense serveis. Tot això unit també al problema que ha exposat el meu company envers, bé, la falta de connexions wifi o elements, bé, de tecnologia essencial per poder dur a una activitat en els temps moderns que vivim, no?

Heu parlat també de prioritats. Heu parlat del relleu generacional, que no només ha de ser envers el sector primari, sinó també l'empresarial, eh? Però, clar, és difícil encaixar una cosa sense l'altra: si no hi ha relleu generacional del sector primari i dels agricultors, si aquestos marxen per falta de rendibilitat doncs, evidentment, el poble va quedant buit i va desapareixent a poc a poc la resta de serveis, siguin sanitaris, educatius o el que sigui. Quan el sector agroalimentari cal, evidentment, reforçar-lo amb empreses que donen vida i activitat. I per això és necessari, per tant, no només una inversió, sinó millorar tot un sistema d'estructures, com poden ser les comunicacions viàries o les tecnològiques, i mantenir un comerç o serveis essencials dels pobles, com poden ser els bancs o els serveis sanitaris a que s'ha fet referència.

S'ha dit també –el senyor Pujadas–, bé, que hi ha actuacions que són irreversibles i d'altres que són reversibles. S'ha parlat d'actuacions reversibles, com seria, per

exemple, el tema de que els pagesos abandonen el camp, i a aquest tros abandonat doncs creix el bosc, i, bé, el que deixa de ser un conreu, ja que, evidentment, la massa forestal s'hi estén. Però això també crea un problema, que són els megaincendis. I aquestos megaincendis de primera generació, que està passant ara, que són molt greus doncs perquè falta aquest mosaic que hi havia abans, que feia de tallafocs, sí que poden generar uns danys irreversibles, com és l'erosió, amb el tema dels aqüífers, i també, evidentment, de la fauna, la fauna salvatge. [#12.10], sí, evidentment, si parlem d'actuacions irreversibles, com seria l'exemple que ha posat d'una muntanya que queda totalment doncs eliminada per algun tipus de..., per una fàbrica que, bé, utilitza els seus recursos.

Bé, concloem que l'agenda rural no pot convertir-se en un altre catàleg de bones intencions. Aquí s'han parlat molt bones intencions, però cal materialitzar-les, mentre els autònoms i pimes rurals continuen tancant. El principal problema al món rural català és la falta de rendibilitat i d'oportunitats reals per viure-hi i perquè la gent pugui emprendre noves activitats. Hi ha un excés de burocràcia, que tots hi estem d'acord i hem fet esmena; una pressió fiscal normativa i ambiental asfixiant. I, bé, és necessari obrir o mantenir un negoci en el món rural, que cada vegada és més difícil amb aquestos problemes burocràtics, de pressió fiscal normativa.

La Catalunya rural necessita més infraestructures, indústria alimentària, tallers, logística, transformació, treball estable, no sols turisme subvencionat. Reivindicar infraestructures bàsiques, com són les carreteres, que siguin dignes per fer una circulació adient, que puguin passar-hi els camions, dels problemes que plantegen als pobles a l'hora dels avançaments. Una cobertura mòbil a internet, que s'hi ha fet referència. L'accés també a la comunicació amb l'aigua i l'energia assequible. La despoblació no es combat amb propaganda institucional, sinó garantint l'habitatge, que és un dels elements bàsics –que també s'hi ha fet aquí referència–, així com també el treball i els serveis.

La Catalunya rural necessita, doncs, reinventar-se, tornar a ser atractiva per poder emprendre l'activitat, i sobretot la gent jove, no?, que no marxi dels termes rurals. Les cambres entenem que haurien de denunciar amb més contundència els elevats costos energètics, l'excessiva burocràcia, la fiscalitat asfixiant i l'excés normatiu, que

genera inseguretat jurídica. Ja sabem que sense seguretat jurídica difícilment podrà existir una seguretat de mercat. I, dit això, és fonamental i defensem la reindustrialització del territori. Sense activitat econòmica no hi ha escoles ni comerç ni relleu generacional.

I la pregunta que faria seria quantes empreses deixen d'instal·lar-se o ampliar-se en el medi rural per culpa d'aquesta burocràcia i els costos..., en tot cas, si ens poden dir els costos reguladors. I quines propostes concretes teniu per atraure inversió, fixar els joves als seus «puestos», als seus termes municipals, facilitar l'habitatge i reduir els temps administratius, és a dir, l'excessiva burocràcia.

Quant a la intervenció, bé, dels representants d'UGT i Comissions, el primer que denunciem nosaltres és la desconexió històrica dels grans sindicats respecte al món rural. Un sindicalisme institucional, on aquells grans sindicats viuen allunyats de la realitat del camp. S'ha parlat de que realment se concentra molt aquest sindicalisme a les grans ciutats (*sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció*) –Barcelona o ciutats de les capitals. I, bé, dir que, mentre es tanquen explotacions agrícoles i petits negocis, els sindicats continuen

Fitxer 07COSDARC12

centrant-se en aquestes estructures urbanes. El drama rural avui són els salaris baixos, la falta de relleu generacional, la precarietat estructural –que s'hi ha fet referència– i la pèrdua d'oportunitats per als joves.

Quant a les preguntes –per acabar, que ja veig que estic fora de temps–, doncs bé, simplement dir que les preguntes que podríem fer és per què els sindicats..., o sigui, parlem de rendibilitat del nostre sector primari i de la importància del relleu generacional per evitar aquest despoblament als municipis rurals. I jo la pregunta que faria és per què els sindicats mai s'enfronten al *dumping* social derivat de la competència exterior deslleial i què han fet realment els grans sindicats per evitar aquesta angoixa o ruïna econòmica del petit agricultor, del transportista o de l'autònom.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. I passariem, en darrer terme, al Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula la diputada, vicepresidenta d'aquesta comissió, Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bé, bona tarda. I, en primer lloc, donar-los les gràcies al senyor Coll, al senyor Pujadas, a la senyora Funes i a la senyora Rodríguez per venir doncs a comparèixer en aquesta Comissió de Seguiment de l'Agenda Rural i exposar-nos doncs el seu punt de vista sobre, bàsicament, el repte número 6 d'aquesta agenda.

Mirin, l'agenda rural va ser aprovada gairebé a finals de la passada legislatura –ja estava molt avançada–, i és en aquesta quan s'està desplegant de manera important. De fet, el repte és immens, perquè, clar, la realitat del món rural no neix de fa dos anys ni de fa sis anys ni de fa deu anys; neix, bàsicament, comença a transformar-se aquest món rural a la primera meitat del segle XX. Per tant, portem dècades i dècades i dècades en què la societat catalana –i jo crec que no només la catalana, sinó la de molts altres indrets– ha viscut d'esquenes al món rural. I això no es reverteix ni en dos anys ni en quatre anys ni, probablement, en sis anys. Però l'important és que hi hagi un gran consens polític, una voluntat política de tirar endavant una sèrie d'estratègies, una sèrie de línies per poder donar-hi el tomb en aquest tema, no?

I no els hi parlo només del Govern de la Generalitat, no?, que, evidentment, es va aprovar doncs l'estatut del municipi rural, un estatut que ja havia estat elaborat pel Govern Aragonès la passada legislatura i que aquest Govern ha volgut doncs aprovar, i que realment significa un avenç important per als municipis rurals. També s'ha aprovat per part del Govern el decret de mesures urgents en l'àmbit urbanístic de municipis rurals; per tant, un pas més. I em consta, i ens consta, que el Govern està treballant en moltes altres mesures doncs per desplegar aquest estatut de municipis rurals i també per desplegar doncs totes les accions, o la immensa majoria de les accions, prioritzant-les, de l'agenda rural. I estic totalment d'acord amb la diputada Bergés; s'ha de poder quantificar i avaluar com funcionen els diferents

mecanismes que té aquesta agenda rural, no?, perquè de vegades doncs acabem funcionant d'una manera doncs..., amb prova-error, no?

I, realment, avui els hi deia que estem tractant un tema molt important, que és el repte número 6, que és el que fa referència doncs a tot el tema del treball, de la creació de prosperitat i de la creació econòmica. I és un tema molt important –i això crec que el senyor Coll ho ha dit i jo crec que tots s'hi han referit més o menys–, i és que no hi ha món rural si no hi ha economia. Si les persones que viuen al món rural no s'hi poden guanyar la vida, marxaran d'aquest món rural. Fins i tot aquelles persones que no hi viuen, però que puguin replantejar-se de tornar, no?, a aquest món rural, que potser alguna generació –doncs els seus pares o els seus avis– va abandonar, si no s'hi poden guanyar la vida, no ho faran. I, per tant, és importantíssim. Necessitem estratègies, línies per generar aquesta prosperitat perquè aquestes persones s'hi puguin quedar. I, amb això, és també molt important doncs la formació que es pugui donar als joves que actualment doncs viuen en aquest món rural, no?

I jo diria la formació i també l'autoestima en un sector que és prioritari o és principal en el món rural, com és el sector agrari. No és l'únic –no és l'únic–, i jo crec que ens equivoquem si fem només una lectura de sector agrari en el món rural. El món rural té moltes altres possibilitats, té molta altra economia, en una escala doncs molt diferent, possiblement, de la urbana, però té molta altra economia i té moltes possibilitats, sobretot doncs, diguem-ne, amb aquest canvi econòmic que abans el conseller s'hi referia, no?, a tot el tema de les noves tecnologies, de la intel·ligència artificial. I, sí, és veritat, tenim un repte al capdavant, que és el tema de la digitalització, que és el tema de que la xarxa arribi al conjunt del territori. Això, avui, no existeix. Però, com els hi deia, les coses no es canvien ni en un any ni en dos, i de vegades costa una mica més. Però hi ha voluntat i hi ha recursos per poder-ho fer, no?

I, després, un cop, diguem-ne, tenim el tema..., o paral·lelament a tenir el tema dels recursos econòmics garantits o la possibilitat de que les persones s'hi puguin guanyar la vida, hem de tenir uns serveis públics que siguin adients, uns serveis públics que ens garanteixin que les persones grans estan ben ateses a aquest món

rural, que els joves, doncs si tenen criatures, les puguin portar a una llar d'infants perquè puguin desenvolupar la seva activitat professional. I, sí, especialment les dones, perquè, evidentment, les dones tenen un rol doncs més complicat en el món rural, moltes vegades perquè son les cuidadores, en general, sempre, eh?, i, en el món rural, doncs si no tenen aquestes possibilitats, que potser es tenen una ciutat, doncs tenen, evidentment, una situació molt més complicada. Per tant, agrair-los que hi hagin fet referència.

També l'habitatge, com deia, és un repte que s'haurà d'enfrontar perquè s'hi pugui quedar doncs la gent jove a fer el seu projecte de vida. Per tant, molta feina a fer.

I agrair-los doncs la seva presència. I simplement demanar-los si, des de les seves respectives responsabilitats i les organitzacions a les quals pertanyen, tenen algun, diguem-ne, sistema d'acompanyament de les persones que viuen al món rural.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. Tanquem aquí les intervencions dels grups parlamentaris. I ara tindrà cadascun dels compareixents cinc minuts per poder respondre. Els hi demanaria –ja sé que és difícil, eh?– la capacitat de síntesi, però els hi demanaria això. A veure aquí si podem intentar lligar-nos una mica al temps. A fora ja ho han sentit que trona fort. En tot cas, començaríem, igual que l'anterior torn, per la senyora Yolanda Funes, per part de la Unió General de Treballadors.

Yolanda Funes Reyes (secretària de Canvi Climàtic i Transició Justa de la Unió General de Treballadors de Catalunya)

A veure, en cinc minuts... Lo primer, demanar disculpes a l'Ignasi Prat, perquè, amb totes les preguntes que ha fet, segurament no arribaré a totes. Però, bé, ho intentarem.

Em quedo amb la part positiva: tots demaneu indústria. Sabeu per què? Perquè és on hi ha més força sindical, els millors convenis col·lectius i els millors salaris, i això crea ocupació i crea riquesa en un territori. Però, lamentablement, us comentava que –ho he dit a la meua intervenció– el SIPAE fa una prospecció dels polígons que es poden crear. I allà podeu veure lo que hi ha al Solsonès, lo que hi ha a la resta. I

des d'aquí nosaltres sí que hem fet un estudi, des de la UGT, per veure on hi ha prospecció d'això, que és lo que he comentat a la meua intervenció.

Territorialitzar? Per descomptat. Manca d'habitatge? Crec que això també és... Funcionaris i incentius? Sí, per què no? Però la veritat és que amb el canvi climàtic i la pandèmia cada vegada tenim més gent que vol anar als pobles. De fet, amb funcionaris públics tenim problemes, per exemple, perquè es quedin a Barcelona. Ho podem veure amb els inspectors de treball, tot el que són sistemes estatals. Després tenim una rotació del cinquanta per cent.

Què més? Prioritzar. Jo crec que... És que gairebé esteu d'acord, en el repte 6, amb quasi totes les coses; des de diferents punts de vista, però amb moltes hi esteu d'acord. Els incentius fiscals? No tenim per què estar en contra. Estem a favor de que tothom es pugui guanyar la vida, però dignament, i que l'ocupabilitat que doni també sigui digna. Per a mà d'obra qualificada no tenim problema, però sí que lo que hi havia molt problema és a l'hora d'estudiar. Per això –no sé qui ho ha preguntat, el tema de la formació– és al cinquè pla de formació professional, que comença aquest any, on hem abaixat el tema de les ràtios per a les famílies i treballem de forma territorialitzada per acostar les necessitats econòmiques del territori a les accions formatives que s'hi donen, i s'està fent el mapa de prospecció també. Això, conjuntament amb el Govern.

Amb el tema de l'FP virtual, que és el decret..., que ens estem avançant inclús a l'Estat espanyol. Crec que serà molt positiu per a tot el tema de la formació de la gent que viu a l'entorn rural.

Montse, per descomptat, seguiment, nosaltres també ho demanem. Volem indicadors, però, clar, indicadors sobre això que s'està posant a sobre de la taula. Tots sabem lo que costa de vegades posar-nos d'acord, també en el consorci, per tot el tema dels programes del SOC i tot el tema de les formacions al llarg de la vida. En el moment que estem demanant..., i jo crec que aquí ens posarem tots d'acord en que s'han de fer adaptades a les necessitats econòmiques, però és que de vegades també costa, eh?, que l'altra part ens digui quines són les necessitats econòmiques.

Què més? Sense iniciativa privada no hi ha treball. Per què hem de buscar els temporers fora de Catalunya? Perquè els hi paguem. (*Veus de fons.*) No, no. Per què? Perquè no se'ls hi està pagant el salari mínim interprofessional. Mira, des d'aquest sindicat vam fer un reportatge, que es diu *L'ànima de la fruita*, una companya delegada sindical. Perquè sí que fem desplegament a Lleida, fent carpes; posem carpes davant d'on estan treballant als temporers i tota la gent del món rural. Els sindicats... (*Veus de fons.*) Sí, sí, però, vull dir, si tenim la xarxa més expandida de tot el territori. La prova és que, si no m'equivoco, a nivell d'Espanya, Comissions Obreres té 1.100.000 afiliats i la UGT en té 1 milió. El partit polític que té més afiliats a aquest país en té 175.000. Això ens permet que ens puguem fer..., podem tenir desplegaments –el Tribunal de Comptes ja va dir que no, eh?–, podem tenir un desplegament d'intentar arribar als treballadors. Moltes vegades és molt difícil, perquè no..., són migrants, moltes vegades els hi costa entendre l'idioma. Però us animo a veure aquest llibre, perquè viuen en unes condicions infrahumanes, quan hi ha una llei que ho regula. Mira, el conveni que us he mencionat regula el 21, 22, 23, 24 i 25, i s'ha signat ara, perquè entràvem en temes penals.

En el tema de la dona jo és que ni hi entraré –crec que no ho mereix.

I, com a activitat econòmica... Què entenem per activitat econòmica? Jo he viscut vint anys a un poble del Penedès on hi havien petits pagesos. Que des de la patronal es va aplaudir que tot s'ho quedessin les grans caves. Això fomentem? Som els sindicats, eh?, qui vam treballar perquè es poguessin quedar els màxims possibles. I, després, quan s'ho van quedar les grans, van venir els EROs. O sigui, jo crec que hi ha una part que lo que dèieu tot està dintre del repte 6, que podem estar-hi tots d'acord. Però busquem l'entesa –busquem l'entesa–, i, si no, després ens podem dedicar a buscar culpables. Tot el que vulgueu.

Dinamitzar el món rural? No sé, heu mirat el Plater, el Pinfrecat? Perquè en tot això també hi ha molt desplegament de feina que hem de treballar. I jo crec que si ho fem conjuntament doncs serà millor per a tots, no?

La presidenta

Moltíssimes gràcies. Passem ara el torn a la senyora Cristina Rodríguez, per part de Comissions Obreres.

Cristina Rodríguez Vila (secretària de Transicions Justes i Territori de Comissions Obreres de Catalunya)

D'acord. Com que és impossible en cinc minuts contestar totes les preguntes, jo, bé, aprofito avui que estic aquí i parlaré de lo que jo vull transmetre. Aquí estem al Parlament de Catalunya, i tant la gent que esteu al Govern com la gent que esteu a l'oposició teniu la responsabilitat de fer lleis, de fer decrets, de fer les polítiques públiques, i hauríem de ser capaços entre tots i totes de ficar-nos d'acord, sobretot en aquelles coses importants per al nostre país.

Jo vinc de Lleida, i també m'ha sorprès que aquí, en aquesta comissió, la majoria dels diputats són de Lleida, perquè, clar, rural, doncs ja com que Lleida, no? M'ha sorprès, no? Jo he treballat... Jo us he ficat l'exemple del G10 perquè jo també he participat activament del G10, perquè vaig ser vuit anys secretària general de les Terres de Lleida, d'acord? I a Lleida hem fet una cosa molt important i que jo crec que és extrapolable i que ho hem de fer, perquè ens hem ficat d'acord tots els agents socials i econòmics –la diputació, l'ajuntament, la Generalitat de Catalunya, la subdelegació– per treballar per la transformació del territori de les Terres de Lleida. Perquè jo, que ara estic participant en espais de concertació, he participat en el pacte nacional per a la indústria. Les polítiques que es fan des d'aquí a Catalunya –i sento molt dir-ho, però és lo que he vivenciat– estan pensades per a Barcelona i l'àrea metropolitana. I les polítiques que afecten els territoris les hem de fer des dels territoris i aquí s'han d'escoltar. Han de tindre en compte les necessitats, les oportunitats del territori, i, entre tots, ser capaços de tirar endavant allò que es necessita per millorar i transformar tot Catalunya.

Aquí s'han dit... Bé, jo m'he quedat amb algunes coses que, clar, m'han sobtat, no? Iniciativa privada. Doncs deu ser iniciativa publicoprivada; o sigui, si ens quedem sols amb la iniciativa privada i no fem polítiques per a sanitat, per a educació, projectes publicoprivats, no ens en sortirem. Això és així. Si sols es fa iniciativa privada no arribarem enlloc.

I quan es parli de les dones, el que hem de fer és dignificar el treball en què moltes dones treballen, com són els sectors de les cures, el sector de serveis, que hi treballen les dones –qui cuida són les dones–, i són els sectors més precaris, amb

els salaris més baixos. I el que hem de fer entre tots i totes és dignificar aquestos treballs que estan ocupant les dones, i és un fet estadístic i és real, és així. Qui cuida els avis?, qui cuida...? Els homes? No. El noranta-set per cent de les cures..., és el sector de les dones. No, és que no hi ha volta de fulla: qui treballa als geriàtrics, qui treballa..., qui són infermeres, qui són ATSS, qui cuida..., són les dones. El sector serveis. El sector del camp també: les cambres de fruites..., són les dones. Mireu, nosaltres, des del sindicat... –i jo vinc de les Terres de Lleida–, som un sindicat molt compromès amb el territori,

Fitxer 07COSDARC13

amb la mobilitat, amb la interconnectivitat de tot el territori. Nosaltres hem portat aquí al Parlament, i ha estat aprovat en tots els partits polítics, la xarxa catalana d'alta velocitat que interconnecta tots els territoris. Vam crear el projecte Avant Lleida-Barcelona, vam presentar els projectes de la integració tarifària de la província de Lleida, també hem presentat la de la província de Tarragona. Coses que... El que vull dir és que aquí no podem anar cadascú per la seva banda. Els projectes que ha fet el nostre sindicat els ha fet arribar a totes les institucions, i ens han fet partícips de que lo que fa cada entitat ho hem de compartir, perquè si no aprofitem la feina que fan les diferents institucions, empresaris, sindicats, l'Administració, la diputació. si no ho posem en comú, no arribarem mai enlloc. I hem de ser prou capaços per treballar i poder fer, bé, avançar el país, *ni más ni menos*.

No sé, com que encara tinc una mica de temps... (*L'oradora riu.*) Els convenis col·lectius, que se n'ha parlat. Mireu, els convenis col·lectius, a la majoria dels territoris, són els més precaris que tenim, els convenis del metall a les diferents províncies, eh? Fico l'exemple de Lleida. El conveni del metall de Lleida és dels més baixos de Catalunya. Si te'n vas a treballar a Igualada, guanyen, per categories professionals, quasi bé quatre-cents euros més. Per tant, tenim un repte important en la negociació col·lectiva dels convenis, i això ens repercuteix a tots, als agents econòmics i als agents socials. És així. Per què marxa molta gent? Una causa és això, els baixos salaris que tenim.

Pel que fa a les polítiques actives d'ocupació, la formació professional... Mireu, des del G10 hem portat, i està inclòs en el pacte nacional, que Lleida necessita, per exemple, un centre integrat en bioeconomia circular, i estem *en ello*, ho estem portant endavant. I això és lo que s'ha de fer, reivindicar el que es necessiti, vindre aquí, lluitar-ho i tirar-ho endavant, i això és el que hem de fer. Llavors, aquí ens heu fet preguntes de quines propostes proposaríeu vosaltres com a sindicat per... No, no és això. Les propostes les hem de fer entre tots i totes, les propostes han de ser consensuades. I aquí està el quid de la qüestió: ficar-nos tots d'acord en les coses importants per avançar com a país. I aquí ho deixo.

La presidenta

Moltíssimes gràcies, especialment..., evidentment, per les explicacions, per la informació, però sobretot per poder-se cenyir al temps, que és molt complicat. Moltes gràcies a totes dues. Ara faríem el canvi, i acabariem amb la resposta de Pimec i del Consell de Cambres. (*Pausa.*) Doncs acabariem les compareixences tornant a donar la paraula al senyor David Coll, president de la sectorial de Pimec Agroalimentària. Endavant.

David Coll Martín (president de la sectorial agroalimentària de Micro, Petita i Mitjana Empresa de Catalunya)

Gràcies, presidenta. Senyors diputats... Jo ara no em cenyiré a llegir tot lo que havia escrit, sinó que faré una posició més a la meva manera, que és la següent. És a dir, nosaltres tenim un país; aquest país va sortir bàsicament del territori, del món rural, que és el que ha desenvolupat una cultura, unes tradicions i una manera de fer i de sentir i d'estimar allà on viu, i això és molt important que ho tinguem clar. És a dir, la gent avui encara ens aguanten als pobles perquè hi ha els avis, però hem d'entendre que la nostra societat ha canviat, i la nostra societat ha canviat tant que en aquests moments a tot arreu ens fan falta persones que cuidin els nostres avis, perquè abans ho feien les famílies. Però això ha anat canviant, la societat canvia, hem evolucionat.

Llavors es deia: mesures fiscals. Home, jo, per exemple, us diria que el que no és possible és que quan un senyor rep una indemnització perquè li han matat el bestiar, allò hagi de pagar impostos aquell any i l'any següent. Després, aquell senyor ja no

pot activar el mateix tipus de capital que tenia. Això són petites barbaritats fiscals que no ens ajuden. No ajuda la no deflactació de l'IRPF, per exemple, no ajuda.

Després, què volem dels governs? Volem un marc de joc que ens faci competitius. I, quan dic això, doncs penso: «Parlem molt de sostenibilitat, però no hem posat en marxa que hi hagi ferrocarrils per a transports de mercaderies. No tenim nòduls de connexió. Col·lapsem l'autopista i portem bestiar que només hi pot estar dotze hores i se n'hi està quaranta-vuit perquè no es pot moure. Som una societat molt hipòcrita, perquè tots volem sostenibilitat i productes de proximitat –ho diem–, però comprem a Amazon o Alibaba, amb lo qual cosa doncs és al·lucinant, però és així.» I llavors no donem riquesa al propi territori ni es queden els impostos en el nostre propi país i estem perjudicant la nostra gent.

Ens passa una cosa semblant en els pobles. Tenim moltes masies, però no hem facilitat que hi hagi opcions de que aquestes masies es puguin dividir; amb sentit comú, però que es puguin dividir, que es creïn possibilitats. Jo soc d'un poble de l'Alt Empordà, del secà, dels que no ens ha tocat mai l'aigua ni el reg de suport. Evidentment, no podem viure igual que els que sí que tenen l'aigua com a reg de suport. No demano grans concessions: dos mil metres cúbics a l'any i per hectàrea. No demanem res més. No hi ha sigut mai això. Però n'hi ha uns altres que se n'aprofiten. La zona de secà es despobra i s'envelleix. Als que tenen regadiu encara es mantenen les poblacions.

Falta habitatge? Sí, és veritat. Hi ha molts llocs que encara falta habitatge, però ens estan quedant molts pobles despoblats. La major part dels pobles han passat, per dir alguna cosa, a perdre el cinquanta per cent, però, a més a més, se'ns han envellit.

Si no tenim sector primari, no hi ha el secundari, no hi han terciaris, no hi ha res; és a dir, hi ha indústria si hi ha sector primari; si no hi ha sector primari, no hi ha indústria, o no se'n pot crear tan fàcilment. Sempre podem importar i fer coses, però no és fàcil.

Ja he dit el tema de la logística, del reg de suport. Tenim el problema que abans s'ha dit: polígons. Sí, molts polígons, podem posar en marxa molts polígons, però resulta que després no tenim energia per a connexió. Per tant, és un absurd. És una prioritat

que tenen vostès aquí de posar en marxa línies d'aquesta mena i exigint als governs, clar que sí.

Hem de gestionar l'aigua molt millor que no ho hem fet fins ara, és evident. Tenim molts aqüífers que ara es poden emplenar, tenim zones inundables que podem actuar-hi, i no val diners, es pot fer sense que costi pràcticament diners, però s'han de prendre decisions polítiques.

Hi ha un tema que a mi em preocupa molt. Parlem del tema de les dejeccions ramaderes, del biogàs i dels digestats, però resulta que no hem posat en marxa encara la normativa Renure, que permet utilitzar setanta quilos de nitrogen més per hectàrea i no haver de comprar els nitrats ni a Rússia ni a l'Iran. Però no ho hem fet, tampoc s'ha fet.

I, després, ens preocupa, i molt, el fet de que no desregulem prou de pressa. Si està, el POUM rural ens ajuda. Totes les mesures que s'estan fent a nivell de municipi rural jo penso que són bones, però és veritat que encara ens cal anar més de pressa per aconseguir-ho. I ja no m'embolico més.

Gràcies.

La presidenta

Moltíssimes gràcies. I tancaríem ara les intervencions amb el senyor Josep Pujadas, del Consell de Cambres.

Josep Pujadas i Gil (president del Consell de la Cambra de Comerç de Barcelona a Osona)

Ah, doncs gràcies, presidenta. Contestant al senyor Ignasi Prat, d'accions fiscals, molt poques –molt poques–, però molt honrades, molt efectives. És a dir, per exemple, no és de rebut que se subvencionin les plaques fotovoltaïques a les teulades i, incomplint una sentència del Tribunal Suprem d'Espanya, resulta que l'Icaen doncs denegui subvencions, perquè demana que has d'acreditar que estàs al corrent de la seguretat social, que estàs al corrent de l'Agència Tributària Catalana, que estàs al corrent de l'Agència Tributària espanyola. Si passen els deu dies que et deixen per fer això et deneguen la subvenció. S'han denegat més de sis-centes subvencions. Com que no saben quanta gent la demanarà... És a dir, poques

—poques—, però honrades; poques, però no prendre el pèl als contribuents, i als pagesos menys.

El senyor Ignasi Prat ha dit: «Tres accions prioritàries al camp.» Ràpidament —això m'ha sortit així—: desaparició de les comissions territorials d'urbanisme, atomització, properes als usuaris. Els consells comarcals poden fer-ho. En comptes de tenir-ho, d'allò..., abaixem el grau de competència. Seguim els IVAs reduïts a les activitats agràries; si convé, en construccions, no al vint-i-u sinó al deu —això també es pot fer.

I, després, tot el Parlament de Catalunya, fermesa davant dels grups de pressió integristes mediambientals. Érem 1.600 milions d'habitants l'any 1900 i ara en som 8.000, i tot això té un impacte, és clar que té un impacte. Hem de tenir-ho controlat, tot això, ho hem de tenir controlat, però, no, a tot no ens funciona.

El senyor Rafael Díaz ha dit: «Quantes en deixen d'instal·lar-se al món rural?» Això només Déu nostre senyor, en la seva infinita omnipotència, ho pot saber. Nosaltres som el quart exportador mundial en carn de porc; vull dir, això sí que ho sabem.

El senyor Alberto Villagrasa ha dit: «Bé, aquí han portat un projecte.» D'aquí a quatre dies tindrem un problema amb els ossos al Pirineu. A Eslovàquia han hagut de matar 350 aquest any. Vull dir, aquest problema ja hi serà. Els llops ens estan delmant ja el Solsonès. A Rupit i Pruit —jo soc d'Osona— doncs ens estan delmant. Tot això ens està passant en aquests moments. Estem intentar fer un parc natural per tenir tot això controlat. En aquests moments, a Sant Sadurní d'Osormort, en aquest parc natural, hi han, s'hi han detectat, els Mossos d'Esquadra, setze plantacions de marihuana —setze—, i ara ens diran: salvem les Guïlleries, salvem... Bé, salvem... Salvem-ho tot, però, compte que salvant-ho tot no ho espatllem tot. Setze plantacions de marihuana. Búlgars, albanesos, armats, que viuen al bosc, que consumeixen el bosc, que defequen al bosc, a més, armats. Doncs tot això ha passat. Vull dir que vigilem amb tot això, perquè... És a dir, estem... Lo que he dit abans de que no es podrien fer ja fàbriques tèxtils, fàbriques d'adobats... D'acord, evolucionem, fem-ho bé, però tampoc ens autolesionem, tampoc ens anem tallant, eh?, les cames nosaltres mateixos per no ser tan alts.

És a dir, avui en dia, els primers interessats en fer bé les coses són els mateixos empresaris, perquè el càstig social d'un mòbil, d'una notícia és molt més greu, molt

més important que el càstig, diguem-ne, administratiu, la denúncia, que s'ha de provar. Anar a uns jutjats, que tarden cinc, sis anys, recórrer la sentència, tot això, amb els temps de la modernitat que tenim, ja no és un càstig; això ja –parlant clar– és un *divertimento*, eh?, ja s'hi compta. És a dir, el càstig social és que et diguin: «Fas les coses malament.» I cada dia més –ho he demostrat abans amb els purins, que estan millorant– la mateixa autoconsciència de la gent, el mateix amor que tenen a la terra els pagesos i els ramaders –perquè en tenen, és a dir, salvaran el català i salvaran la terra, ells, i no els de Barcelona, eh?, no els de Barcelona, salvaran la terra ells–, doncs aquest mateix amor és el que salvarà, i ells tenen aquesta autoconsciència. Vull dir, jo només els voldria dir això.

Estic molt d'acord amb tot això de la fiscalitat, senyor Coll, gràcies, i m'ho ha tret, gràcies a allò. Jo només els hi voldria dir a vostès, i, no sé, com la meva petita d'allò... Hi havia un lema d'en Kennedy que deia «*Fortiter in re, suaviter in modo*». Jo els hi demanaria a tots els grups parlamentaris que, amb el *modo*, us baralleu, digueu la vostra, cadascú diu la seva, però amb el *re*, que és lo que d'allò, anem tots a l'una per salvar aquest país. És a dir, per exemple, el meu somni: tots a l'una. Anar a veure el Pedro Sánchez Pérez-Castejón, almenys els de l'Esquerra Republicana, almenys els de Junts i almenys els del PSC, que són decisius, anar allà a veure'l i dir-li, perquè ja veiés per on van els trets, doncs si és al dematí dir-li *egun on*, o, per la tarda, *arratsalde on*, per dir: «Ep, nosaltres volem ser també com aquests bascos. I si ells són 3.200.000 i paguen 1.000 milions d'euros de la quota fiscal, nosaltres, que som 8,3, ja en pagarem 3.000. Però deixi'ns, si us plau, que recaptem, deixi'ns que treballem pel país.» I si nosaltres podem treballar pel país tots junts –tots junts vol dir Junts, Esquerra i PSC–, aneu allà i comencem a «apretar» fort, perquè, si no, a aquest país no ens en sortirem.

Moltíssimes gràcies. Bona tarda.

La presidenta

Moltes gràcies. Moltes gràcies a tots els compareixents, al senyor Pujadas, al senyor Coll i a les senyores Funes i Rodríguez. Gràcies per avui poder compartir tots plegats aquestes reflexions respecte a aquest repte sisè d'innovació i dinamització social i econòmica. Seguim treballant en l'àmbit d'agenda rural.

Moltíssimes gràcies diputats i diputades.

Aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a...

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT